

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

20/5/39 282 k/s

ΙΕΡΩΝ,

ἢ ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΣ.

XENOPHONTIS

HIERO,

SIVE

DE REGNO.

Accedit versio Latina JOANNIS LEUNCLAVII.

GLASGUAE:

IN AEDIBUS ACADEMICIS

EXCUDEBAT ROBERTUS FOULIS ACADEMIAE TYPOGRAPHUS.

MDCCXLV.

MEMORANDUM

1870

NOVEMBER

Ξ Ε Ν Ο Φ Ω Ν Τ Ο Σ

Ι Ε Ρ Ω Ν,

ἢ ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΣ.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ὁ ποιητὴς ἀφικέτο πρὸς
Ιέρωνα τὸν τύραννον. χολῆς δὲ ἡγομένης
ἀμφοῖν, εἶπεν ὁ Σιμωνίδης· ἄρ' ἂν μοι ἐθελήσας ὦ
Ιέρων διηγῆσασθαι, ἃ εἰκὸς εἶδεναι ἢ βέλιον ἐμῷ; καὶ
ποῖα ταῦτ' ἐσιν, ἔφη ὁ Ιέρων, ὅποια δὴ ἐγὼ βέλιον
ἂν εἰδεῖν σὺ ἔτως ὄντος ἱερῆ ἀνδρός; αἰδᾷ ἢ, ἔφη,
ἐγὼ καὶ ἰδιώτην γεγενημένον, καὶ νῦν τύραννον ὄντα. εἰ-
κὸς ἔν, ἀμφοτέρων πεπειραμένον, καὶ εἶδεναι ἢ μάλ-
λον ἐμῷ πῇ διαφέρει ὁ τυραννικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικός
βίος εἰς ἀφροσύνας τε καὶ λύπας ἀνθρώποις. τί ἔν,
ἔφη ὁ Ιέρων, ἔχι καὶ σὺ, ἐπεὶ νῦν γε ἔτι ἰδιώτης εἶ,
¹ ὑπέμνησάς με τὰ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ; ἔτω γὰρ
ἂν σοι οἶμαι μάλιστα ἐγὼ δύνασθαι δηλῆν τὰ διαφέ-
ροντα ἐν ἐκατέρῳ. ἔτω δὴ ὁ Σιμωνίδης εἶπε· τὸς
μὲν δὴ ἰδιώτας ἔγωγε, ὦ Ιέρων, δοκῶ μοι καταμε-
μαθηκέναι διὰ μὲν τοῦ ὀφθαλμοῦ ὁράμασιν ἡδομέ-
νοις τε καὶ ἀχθομένους· διὰ δὲ τοῦ ὠτων, ἀκρόμασι·
διὰ δὲ τοῦ ῥινῶν, ὀσμάς· διὰ δὲ τοῦ σώματος, σίτοις
τε καὶ πόσι· τὰ δὲ ἀφροδίσια, δι' ὧν δὴ πάντες ἐ-
πιστάμεθα. τὰ δὲ ψύχει καὶ θάλπει, καὶ κληρὰ καὶ
μαλακὰ, καὶ κῆφα καὶ βαρέα, ὅλῳ τῷ σώματί μοι δο-
κῶμεν, ἔφη, κρίνοντες ἡδεσθαι τε καὶ λυπεῖσθαι ἐπὶ
αὐτοῖς. ἀγαθοῖς δὲ καὶ κακοῖς ἔστι μὲν ὅτε δι' αὐτῆς
τῆς ψυχῆς μοι δοκῶμεν ἡδεσθαι, ὅτε δ' αὖ λυπεῖσ-
θαι,

Α

θα, ἔστι δὲ ὅτε κοινῇ καὶ διὰ τε τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοῦ
 σώματος. τῷ δὲ ὕπνῳ ὅτι μὲν ἠδόμεθα, δοκῶ μοι
 ἀγνάνεσθαι· ὅπως δὲ, καὶ ὅ τινι καὶ ὁπότε, ταῦτα
 μᾶλλον πως, ἔφη, δοκῶ μοι ἀγνοεῖν. καὶ ἔδεν ἴσως
 τῆτο θαυμαστὸν, εἰ τὰ ἐν τῷ ἐγρηγορέναι (αφεσέρας
 ἡμῖν τὰς ἀμύσεις παρέχεται, ἢ τὰ ἐν τῷ ὕπνῳ.
 πρὸς ταῦτα δὴ ὁ Ιέρων ἀπεκρίνατο· ἐγὼ μὲν τοί-
 νυν, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, ἔξω τέτων, ὧν εἴρηκας σύγε,
¹ ἔδ' ὅπως ἀγνοῖό τινος ἄλλης ὁ τύραννος, ἔχοιμ'·
 ἂν εἰπεῖν. ὥστε μέχρι γε τέτε ἔκ οἷδ' ² εἰ τινι
 διαφέρει ὁ τυραννικὸς βίος τοῦ ιδιωτικῆς βίης. καὶ ὁ Σι-
 μονίδης εἶπεν· ἀλλ' ἐν τοῖςδε, ἔφη, διαφέρει πολ-
 λαπλάσια μὲν δι' ἐκάστη τέτων ἀφραίνεσθαι, πολὺ δὲ
 μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει. καὶ ὁ Ιέρων εἶπεν· ἔχ' ἔτως
 ἔχει, ὦ Σιμωνίδη, ταῦτα· ἀλλ' εὖ ἴδι, ὅτι πολὺ
 μείω ἀφραίνονθαι οἱ τύραννοι ἢ μείζως διαγόνων
 ιδιωτῶν, πολὺ δὲ πλείω καὶ μείζω λυπένθαι. ἅπιστα
 λέγεις, ἔφη, ὁ Σιμωνίδης. εἰ γὰρ ἔτω ταῦτ' ἔχει,
 πῶς ἂν πολλοὶ μὲν ἐπεθύμην τυραννεῖν, καὶ ταῦτα
 ἢ δοκύντων ἱκανωτάτων ἀνδρῶν εἶναι; πῶς δὲ πάν-
 τες ἐξήλκην ἂν τὸς τυράννους; ὅτι ναὶ μὰ τὸν δῖ', ἔφη
 ὁ Ιέρων, ἅπειροι ὄντες ἀμφοτέρων ἢ ἔργων σκο-
 πῶνται περὶ αὐτῶν. ἐγὼ δὲ πειράσομαί σε διδάσκειν,
 ὅτι ἀληθῆ λέγω, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ὀφείας. ἐντεῦ-
 θεν γὰρ καὶ σὺ δοκῶ μεμνησθαι ἀρξάμενον λέγειν.
 πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τοῖς διὰ τῆς ὀφείας θεάμασι λο-
 γιστόμενος, ἀρίσκω μειονεκτείνοντας τὸς τυράννους. ἄλ-
 λα μὲν γε ἐν ἄλλῃ χώρᾳ εἰν ἀξιοθέατα. ἐπὶ δὲ τέ-
 των ἕκαστα οἱ μὲν ιδιώται ἔρχονται καὶ εἰς πόλεις ἃς
 ἂν βύλωνται, θεαμάτων ἕνεκα, καὶ εἰς τὰς κοινὰς

πανη-

πανηγύρεις, ¹ ἔνθα τὰ ἀξιοθέατα δοκεῖ εἶναι ἀν-
 θρώποις ² συναγείρεσθαι. οἱ δὲ τύραννοι ἔμᾶλα ἀμ-
 φι δεωρίας ἔχουσιν. ἔτε γὰρ εἶναι αὐτοῖς ἀσφαλές,
 ὅπως μὴ κρείττονες τῆς παρόντων μέλλουσιν ἔσεσθαι, ἔ-
 τε τὰ οἴκοι κέκληνται ἐχυρά, ὥς ἄλλοις παρακα-
 ταθεμένους ἀποδημεῖν. φοβερὸν γὰρ, μὴ ἅμα τὲ γε-
 ρηθῶσι τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀδύνατοι γῆρῶναι τιμωρίσασ-
 θαι τὰς ἀδικήσας. εἰποὺς ἔν ἃν ἴσως σὺ· ἀλλ'
 ἄρα ἔρχεται αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα καὶ οἴκοι μένσι. καὶ
 μὰ δία, ὃ Σιμωνίδῃ, ὀλίγα τὲ τῶν πολλῶν· καὶ
 ταῦτα τοιαῦτα ὅλα ἔτω τίμια πωλεῖται τοῖς τυ-
 ράννοις, ὥς οἱ ἐπιδεικνύμενοι καὶ ὁ, τίς, ἀξίῃσι πολ-
 λαπλάσια λαβόντες ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀπύνασι παρὰ
 τῇ τυράννῃ, ἢ ὅσα ἐν παντὶ τῷ βίῳ παρὰ πάντων
 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων κλέωνται. καὶ ὁ Σιμωνίδης εἶπεν·
 ἀλλ' εἰ τοῖς δεῦμασι μειονεκτεῖτε, διὰ γε τοι τῆς
 ἀκοῆς πλεονεκτεῖτε. ἐπεὶ τῷ μὲν ἠδίστος ἀκροάμα-
 τος, ἐπᾶντος ἔπολε πᾶνιζέει. πάντες γὰρ οἱ πα-
 ρόντες ὑμῖν πᾶντα καὶ ὅσα ἐὰν λέγῃτε, καὶ ὅσα ἐὰν
 ποιῇτε, ἐπᾶνσι. τῷ δ' αὖ χαλεπωτάτῃ ἀκροά-
 ματος, λοιδορίας, ἀνήκοοί ἐσε. οὐδεὶς γὰρ ἐδέλει
 τυράννῃ κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν. καὶ ὁ Ἰέρων
 εἶπε· καὶ τί οἶει, ἔφη, τὸς μὴ λέγοντας κακῶς ἀ-
 φράνειν, ὅταν εἰδῇ τις λαφῶς, ὅτι οἱ λυπῶντες ἔ-
 τοι ³ πάντες κακὰ νοοῦσι τῷ τυράννῳ; ἢ τοὺς ἐ-
 παμνούντας τί δοκεῖς ἀφράνειν, ὅταν ὑποπτοὶ ὦσιν
 ἕνεκα τῷ κολακεύειν τὸς ἐπᾶντες ποιεῖσθαι; καὶ ὁ Σι-
 μονίδης εἶπε· τῷ μὲν δὴ καὶ μὰ τὸν δία ἐγὼ γέ-
 ροι Ἰέρων πᾶντο λυχωρῶ, τὸς ἐπᾶντες παρὰ τῆς
 ἐλευθερωμάτων ἠδίστος εἶναι· ἀλλ' ⁴ ὁρᾷς, ἐκείνῳ γε

ἔκ ἂν ἔτι πείσας ἀνθρώπων ὑδὲνα, ὡς ἔ δι' ὧν τρε-
 φόμεθα οἱ ἄνθρωποι, πολὺ πλείω ὑμεῖς ἐν αὐτοῖς
 ἀφραίνεσθε. καὶ οἷδά γ', ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, ὅτι τέ-
 τω κρίνουσιν οἱ πλείστοι ἥδιον ἡμᾶς καὶ πίνειν, καὶ ἐδί-
 ει τῶν ἰδωλῶν, ὅτι δοκῶσι καὶ αὐτοὶ ἥδιον ἂν δειπνῆ-
 σαι τὸ ἡμῖν παρατιθέμενον δεῖπνον, ἢ τὸ ἑαυτοῖς.
 τὸ γὰρ τὰ εἰωθότα ὑπερβάλλον, τῷτο παρέχει τὰς
 ἡδονάς. διὸ καὶ πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσδέχον-
 τας ἑορτάς, πλὴν οἱ τύραννοι. ἔκπλεω γὰρ αὐτοῖς
 αἰεὶ παρυσιασμένων, ὑδεμίαν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἔχου-
 σιν αἰ τράπεζαι αὐτῶν ἐπίδοσιν. ὥσε ταύτῃ πρῶτον
 τῇ ἀφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος μειονεκίῃσι τῶν ἰδωλῶν.
 ἔπειτα δ', ἔφη, ἐκείνο εὖ οἶδ' ὅτι καὶ σὺ ἔμπειρος εἶ,
 ὅτι ὅσῳ ἂν πλείω τις παραθῇται τὰ περὶ τὰ τῶν ἰ-
 κανῶν, τοσούτῳ θαῖσεν κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς.
 ὥσε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκίῃς παρατι-
 θέμενος πολλὰ τῶν μετρίως διαβιωμένων. ἀλλὰ ναὶ
 μά δι', ἔφη ὁ Σιμωνίδης, ὅσον ἂν χρόνον ἡ ψυχὴ περ-
 σίῃ τῷτον πολὺ μᾶλλον ἡδονῇ οἱ ταῖς πολυτελεσέρας
 παρασκευαῖς τρεφόμενοι τῶν τὰ ἀτελέερα παραλίθε-
 μένων. ἔκῃν, ἔφη ὁ Ιέρων, ὦ Σιμωνίδη, τὸν ἐκαστὸν ἡδό-
 μενον μάλιστα, τῷτον οἶει καὶ ἐρωτικώτατα ἔχειν τῷ ἔρ-
 γῳ τέτε; πάνυ μὲν ἔν, ἔφη. ἢ ἔν ὅρῳ τι τὸς τυ-
 ράννης ἥδιον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ παρασκευὴν ἰόντας ἢ τὸς
 ἰδιώτας ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν; ἔ μά τὸν δι', ἔφη, ἔ μὲν ἔν,
 ἀλλὰ καὶ ἀγλυκέερον, ὡς πολλοῖς ἂν δόξειε. τί γὰρ;
 ἔφη ὁ Ιέρων, τὰ πολλὰ ταῦτα μηχανήματα καλανε-
 νόηκας ἀ παραλίθε τοῖς τυράννοις, ὀξέα, καὶ δριμύα,
 καὶ στυφνὰ, καὶ τὰ τέτων ἀδελφά; πάνυ μὲν ἔν, ἔφη
 ὁ Σιμωνίδης, καὶ πάνυ γέ μοι δοκῶντα παρὰ φύσιν
 εἶναι

εἶναι ταῦτα ἀνθρώποις. ἄλλο τι ἔν οἷσι, ἔφη ὁ Ιέρων,
 ταῦτα τὰ ἐδέσματα εἶναι, ἢ μαλακῆς καὶ ἀδενέσσης
 τρυφῇ ψυχῆς ἐπιθυμήματα; ἐπεὶ εὖ οἶδ' ἔγωγε, ὅ-
 τι οἱ ἡδέως ἐοδίοντες, καὶ σύ περ οἶδα, ὅτι ἔδεν προσ-
 δεοῖναι τέτων τῶν σοφισμάτων. ἀλλὰ μὲντοι, ἔφη
 ὁ Σιμωνίδης, τῶν τε πολυτελῶν ὁσμῶν τέτων, αἷς
 χρίεσθε, τὰς πλεσιάζοντας οἶμαι μᾶλλον ἀπολαύνειν,
 ἢ αὐτὰς ὑμᾶς· ὥσπερ γε καὶ τῶν ¹ ἀχαρίστων ὁσμῶν
 ἔκ αὐτὸς ὁ βεβρωκὸς ἀφ' ἀνέ, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ πλε-
 σιάζοντες. ἔτω μὲντοι, ἔφη ὁ Ιέρων, καὶ τῶν σίτων ὁ
 μὲν ἔχων παντοδαπὰ αἰεὶ, ἔδεν μετὰ πόδου αὐτῶν
 λαμβάνει· ὁ δὲ σπανίσας τινός, ἔτός ἐστιν ὁ μεῖα χα-
 ρᾶς ² ἐμπιμπλάμενος, ὅταν αὐτῷ προφανῇ τι. κιν-
 δυνάσειν, ἔφη ὁ Σιμωνίδης, αἱ τῶν ἀφροδισίων μόνον
 ὑμῖν ἀπολαύσεις τῆς τυραννεῖν τὰς ἐπιθυμίας παρέ-
 χειν. ἐν γὰρ τέτῳ ἔξεστιν ὑμῖν, ὅ, τι ἂν κάλλιστον ἴδῃ-
 τε, τέτῳ λυεῖναι. νῦν δὴ, ἔφη ὁ Ιέρων, εἰρηκας ἐν
 ᾧ, σάφ' ἴοδι, μειονεκτῶμεν τῶν ἰδίων. πρῶτον μὲν
 γὰρ γάμος ὁ μὲν ἐκ μειζόνων δῆπρ καὶ πλεῖτον καὶ δυνά-
 μει κάλλιστος δοκεῖ εἶναι, καὶ ³ παρέχειν τινὰ τῷ γή-
 ματι φιλοτιμίαν μετ' ἡδονῆς· δεύτερον δὲ, ὁ ἐκ τῶν
 ὁμοίων. ὁ δ' ἐκ τῶν φαυλοτέρων, πάνυ ἄτιμός τε καὶ
 ἀχρηστος νομίζεται. τῷ τοίνυν τυράννῳ, ⁴ ἂν μὴ ξέ-
 νην γῆμῃ, ἀνάγκη ἐκ μειόνων γαμεῖν. ὥστε τὸ ἀγαπη-
 τὸν καὶ πάνυ αὐτῷ παραγινέταί. πολὺ δὲ καὶ αἱ δε-
 ραπείαι αἱ ἀπὸ τῶν μέγιστον φρονουσῶν γυναικῶν ἀ-
 φραίνουσι μάλιστα· αἱ δὲ ὑπὸ τῶν δούλων, παρῆσαι μὲν
 ἔδεν τι ἀγαπῶναι, εἰάν δέ τι ἐλλείπωσι, δεινὰς ὀργὰς
 καὶ λύπας ἐμποιοῦσιν. ἐν δὲ τοῖς παιδικοῖς ἀφροδισίοις
 ἔτι αὖ πολὺ μᾶλλον, ἢ ἐν τοῖς τικνοποιοῖς μειονεκ-

τῇ τῷ Ἀφροσυνῶν ὁ τύραννος. ὅτι γὰρ τὰ μετ' ἔρω-
 τος ἀφροδίσια πολὺ διαφερόντως ἀφραίνει, πάντες δὴ
 πρὸς ἐπιστάμεθα. ὁ δὲ ἔρως πολὺ αὐτὸν ἐθέλει ἡκιστα τῷ
 τυράννῳ ἐγγίγνεσθαι. καὶ γὰρ τῷ ἐτοίμῳ ἡδέϊα ἔρως
 ἐφίεργος, ἀλλὰ τῷ ἐπιζομφῶν. ὥσπερ ἔν ἐστις ἄ-
 πειρος ὢν δίψης τῷ πιεῖν ἀπολαύει, ὅτῳ καὶ ὁ ἄπει-
 ρος ὢν ἔρωτος, ἄπειρός ἐστι τῷ ἡδίστῳ ἀφροδίσιον. ὁ
 μὲν ἔν Ιέρων ὅτως εἶπεν. ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπιγελάσας
 πῶς λέγεις; ἔφη, ὦ Ιέρων. τυράννῳ καὶ φησὶ παιδι-
 κῶν ἔρωτος ἐμφύεσθαι; πῶς μὴν σὺ, ἔφη, ἐρᾷς Δαί-
 λόχῳ τῷ καλλίστῳ ἐπικαλυμμένῳ; ὅτι μὰ τὸν δῖον, ἔφη,
 ὦ Σιμωνίδη, καὶ τῷ ἐτοίμῳ παρ' αὐτῷ δοκῆναι εἶναι
 τυχεῖν, τότε μάλιστα ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ τῷ ἡκιστα τυ-
 ράννῳ προσήκοντος κατεργάσασθαι. ἐγὼ γὰρ δὴ ἐρῶ μὲν
 Δαϊλόχῳ, ὥν περ ἴσως ἀναγκάζει ἡ φύσις ἀνθρώπου
 δεῖσθαι παρὰ τῷ καλῶν. τῶν δὲ, ὢν ἐρῶ τυχεῖν,
 μὲν καὶ φιλίας καὶ παρὰ βυλομῶν πᾶν ἰχυρῶς
 ἐπιθυμῶ τυγχάνειν. βιά δὲ λαμβάνειν παρ' αὐτῷ
 ἥσων ἂν μοι δοκῶ ἐπιθυμεῖν, ἢ ἐμαυτὸν κακόν τι ποι-
 εῖν. παρὰ μὲν γὰρ πολεμίων ἀκόντων λαμβάνειν,
 πάντων ἡδίστον ἐγώ γε νομίζω εἶναι, παρὰ δὲ παιδι-
 κῶν βυλομῶν ἡδίστα, οἶμαι, αἱ χάριτες εἰσίν. ἀλλὰ
 γὰρ παρὰ τῷ ἀντιφιλένῳ ἡδέϊα μὲν αἱ ἀντιβλέψεις,
 ἡδέϊα δὲ αἱ ἐρωήσεις, ἡδέϊα δὲ αἱ ἀποκρίσεις, ἡδίσται
 δὲ καὶ ἐπαφροδιτώταται αἱ μάχαι καὶ ἐριδές. τὸ δὲ
 ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν, λεηλασία, ἔφη, ἐμοί-
 γε δοκεῖ εἰκέναι μᾶλλον, ἢ ἀφροδίσιος. καίτοι τῷ
 μὲν ληστῇ παρέχει τινὰς ὅμως ἡδονὰς τό, τε κέρδος,
 καὶ τὸ ἀντὶ τὸν ἐχθρόν. τὸ δὲ, ὅ ἂν ἐρᾷ τις, τότε
 ἡδεσθαι ἀνωμῶς, καὶ φιλένῳ μισεσθαι, καὶ ἀπλεσθαι

ἀχθο-

ἄχθομαι, ὥς ἐχὶ τῷτο ἦδη δυσχερὲς τὸ πᾶθμα
 καὶ οἰκτρὸν; καὶ γὰρ δὴ τῷ μὲν ιδίῳ τῇ ἀθῦς τεκμήριον
 ἐστίν, ὅταν ὁ ἐρώμενός τι ὑπεργῇ, ὅτι ὡς φιλῶν χα-
 ρίζεται, διὰ τὸ εἶδέναι ὅτι ὑδεμιάς ἀνάγκης ἔσης ὑ-
 πηρεῖν. τῷ δὲ τυράννῳ ἔποτ' ἐστὶ πειθεῖσθαι, ὡς φι-
 λῆται. ἐπιστάμεθα γὰρ ἅς αὐτὸς διὰ φόβον ὑπηρεῖν τις,
 ὡς ἢ μάλισ' ἂν δύνῃται ἐξεκάζουσιν αὐτὸς ταῖς τῆς
 φιλέων ὑπεργίαις. καὶ τοίνυν αἱ ἐπιβουλαὶ ἐξ ὑδένων
 πλέονες τοῖς τυράννοις εἰσίν, ἢ ἀπὸ τῆς μάλισα φιλεῖν
 αὐτὸς προσποιησάμενων. πρὸς ταῦτα εἶπεν ὁ Σι-
 μονίδης· ἀλλὰ ταῦτα μὲν πάντ' ἐμοὶ γε μικρὰ δοκεῖ
 εἶναι, ἃ σὺ λέγεις. πολλὰς γὰρ, ἔφη, ἔγωγε ὄρω τῆς
 δοκῆντων ἀνδρῶν εἶναι ἐκόντας μειονεκτεῖν καὶ σίτων,
 καὶ ποτὶ, καὶ ὄψων, καὶ ἀφροδισίων γε ἀπεχομένους.
 ἀλλ' ἐν ἐκείνοις γε πολὺ διαφέρει τῆς ιδιωτῆς, ὅτι
 μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε. πλεί-
 οντα δὲ τὰ περιττὰ ἔχειτε, κέκληθε δὲ διαφέροντας μὲν
 ἀρετῇ ἰσχυροὺς, διαφέροντας δὲ κάλλει ὅπλα, ὑπερέχοντες
 δὲ κόσμον γυναιξί, μεγαλοπρεπεστάτας δ' οἰκίας, καὶ
 ταύτας καλεσκάσμεν τοῖς πλείστοις ἀξίοις. ἔτι δὲ
 πλήθος καὶ ἐπισήμαις θεράποντας ἀρίστους κέκληθε. ἱκα-
 νώτατοι δὲ ἐστὶ κακῶσαι μὴ ἐχθροὺς, ὀνῆσαι δὲ φίλους.
 πρὸς ταῦτα δὲ ὁ Ιέρων εἶπεν· ἀλλὰ τὸ μὲν πλῆθος
 τῆς ἀνθρώπων, ὧς Σιμωνίδῃ, ἐξαπαλᾶσθαι ὑπὸ τῆς τυ-
 ραννίδος, ὑδέν τι θαυμάζω. μάλα γὰρ ὁ ὄχλος μοι
 δοκεῖ δοξάζειν ὄρων καὶ ἀδελμονάς τινες εἶναι, καὶ ἀθ-
 λίας. ἡ δὲ τυραννὶς τὰ μὲν δοκῶντα πολλὰ ἄξια
 κλήματα εἶναι, ἀνεπτυγμένα θεῶν, φανερά πάνσι
 παρέχεται. τὰ δὲ χαλεπὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῆς τυ-
 ράννων κέκτηται ἀποκεκρυμμένα, ἐνθα περ καὶ τὰ
 ἄδαι-

ἁδοαμονεῖν καὶ τὸ ¹κακοδαμονεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἀ-
 πόκειται. τὸ μὲν ἔν τὸ πλῆθος περὶ τέττε λελυθέναί,
 ὥπερ εἶπον, ἔθαιμάζω. τὸ δὲ καὶ ὑμᾶς ταῦτ' ἀγ-
 νοεῖν, οἱ διὰ τῆς γνώμης δοκεῖτε θεᾶσθαι κάλλιον, ἢ
 διὰ τῆς ὀφθαλμῶν τὰ πλείεα τῆς πραγμαμάτων, τῷτό
 μοι δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι. ἐγὼ δὲ πεπειραμένος (α-
 φῶς οἶδα, ὦ Σιμωνίδη, καὶ λέγω σοι, ὅτι οἱ τύραννοι
 τῆς μεγίστων ἀγαθῶν ἐλάχιστα μετέχουσιν, τῶν δὲ με-
 γίστων κακῶν πλείεα κέκλην). αὐτίκα γάρ, εἰ μὴ εἰρή-
 νη δοκεῖ μέγα ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι, ταύτης
 ἐλάχισον τοῖς τυράννοις μέτεσιν. εἰ δὲ πόλεμος μέ-
 γα κακὸν, τέττε πλείεον μέρος οἱ τύραννοι μετέχουσιν.
 ἄθυς γὰρ τοῖς μὲν ιδιώταις, ἀν μὴ ἡ πόλις αὐτῶν κοι-
 νὸν πόλεμον πολεμῇ, ἔξεσιν ὅποι ἀν βέλωνται πορδ-
 εσθαι, μηδὲν φοβούμεναι, μή τις αὐτὰς ἀποκλείνη. οἱ
 δὲ τύραννοι πάντες πανταχῇ ὡς διὰ πολεμίας πο-
 ρδεύονται. αὐτοὶ τε γὰρ ὠπλισμένοι οἶον ἀνάγκην εἶναι
 διάγειν, καὶ ἄλλως ὀπλοφόρους αἰεὶ (υμπεριάγειν). ἐ-
 πεία δὲ οἱ μὲν ιδιώταις, εἴαν καὶ στραδῶνται πρὸς εἰς πο-
 λεμίαν, ἀλλ' ἔν ἐπειδὴν γε ἔλθωσιν οἴκαδε, ἀσφάλει-
 αν σφίσιν ἡγνῆται εἶναι. οἱ δὲ τύραννοι ἐπειδὴν εἰς
 τὴν ἑαυτῶν πόλιν ἀφίκωνται, τότε ἐν πλείοις πολε-
 μίοις ἴσασιν ὄντες. εἴαν δὲ καὶ ἄλλοι στραδῶσιν εἰς
 τὴν πόλιν κρείττονες, εἴαν ἔξω τῷ τείχεσ ²..... ὄντες
 οἱ ἥσωνες, ἐν κινδύνῳ δοκῶσιν εἶναι. ἀλλ' ἐπειδὴν γε
 εἴσω τῷ ἐρύματι ἔλθωσιν, ἐν ἀσφαλείᾳ πάντες νομί-
 ζουσι καθεσθάναι. ὁ δὲ τύραννος ἔδ' ἐπειδὴν εἴσω τῆς οἰ-
 κίας παρέλθῃ, ἐν ἀκινδύνῳ ἐσιν, ἀλλ' ἐνλαῦθα δὴ καὶ μά-
 λιστα φυλακτέον οἶεσθαι εἶναι. ἐπεία τοῖς μὲν ιδιώταις
 καὶ διὰ πονδῶν καὶ δι' εἰρήνης γίγνεσθαι πολέμου ἀνάπαυ-
 σις.

σις· τοῖς δὲ τυράννοις ἔτε εἰρήνη ποιεῖ πρὸς τὰς τυ-
 ραννίδουρας γίγνεται, ἔτε πονδῶς ἂν ποιεῖ πρὸς
 τὰς ὁ τύραννος θάρρησαι. καὶ πόλεμοι μὲν δὴ εἰσιν,
 ὅς τε αἱ πόλεις πολεμῶσι, καὶ ὅς οἱ τυράννοι πρὸς τὰς
 βεβιασμένους. τῶν δὴ τῶν πολέμων ὅσα μὲν ἔχει
 χαλεπὰ¹ σὺν ταῖς πόλεσι, ταῦτα καὶ ὁ τύραννος ἔχει.
 καὶ γὰρ ἐν ὅπλοις δεῖ εἶναι ἀμφοτέρους, καὶ φυλάττεσθαι, καὶ
 κινδυνεύειν, καὶ ἂν τι πάθῃσι κακὸν ἡττηθέντες, λυπῶν²
 ἐπὶ τούτοις ἐκότεροι. μέχρι μὲν δὴ τῶν ἴσοι³ οἱ πο-
 λέμιοι. ἃ δὲ ἔχουσιν ἡδέα οἱ⁴ (υνόντες πόλεσι πρὸς
 τὰς πόλεις, ταῦτα ἐκὲτι ἔχουσιν οἱ τυράννοι. αἱ μὲν
 γὰρ πόλεις δῆπερ, ὅταν κρατήσωσι μάχῃ τῶν ἐναντίων,
 καὶ ῥαδίον εἰπεῖν, ὅσων μὲν ἡδονὴν ἔχουσιν ἐν τῷ τρέφασ-
 θαι τὰς πολεμίας, ὅσων δ' ἐν τῷ διώκειν, ὅσων δ' ἐν τῷ
 ἀποκτείνειν τὰς πολεμίας· ὡς δὲ γαυρῶνται ἐπὶ τῷ
 ἔργῳ, ὡς δὲ δοῖαν λαμπρὰν ἀναλαμβάνουσιν, ὡς δ' ἀ-
 φραζόμεναι τὴν πόλιν νομίζοντες νύξινεσθαι. ἕκαστος δὲ
 τις προσποιεῖται καὶ τῆς βουλῆς μετεχειρίεσθαι, καὶ
 πλείους ἀπεκλονέσθαι. χαλεπὸν δὲ ἀρεῖν, ὅπως ἔχει καὶ
 ἐπιφύλασθαι, πλείονας φάσκοντες ἀπεκλονέσθαι, ἢ ὅσοι
 ἂν τῷ ὄντι ἀποθάνωσιν. ἔτω καλὸν τι αὐτοῖς δοκεῖ εἶ-
 ναι⁵ τὸ πολὺ νικᾶν. ὁ δὲ τύραννος, ὅταν ὑποπλάσῃ,
 καὶ ἀποθανόντος τῷ ὄντι ἀντιπραττομένους τινὰς ἀποκ-
 τείνει, οἶδεν ὅτι ἐκ⁶ ἄξει ὅλην τὴν πόλιν, ἐπίσταται
 τε ὅτι μειόνων ἄρξει, φαυλὸς τε καὶ δύναται εἶναι, καὶ
 μεγαλύνει⁷ ἐπὶ τῷ ἔργῳ· ἀλλὰ καὶ μειῶ καθ' ὅσον ἂν
 δύνη⁸ τὸ γενημένον, καὶ ἀπολογεῖται ἅμα πρᾶττον,
 ὡς ἐκ ἀδικῶν πεποίηκεν. ἔτως καὶ αὐτῷ δοκεῖ καλὰ
 τὰ ποιήματα εἶναι. καὶ ὅταν ἀποθάνωσιν ὅς ἐφοβήθη,
 καὶ δὲν τι μᾶλλον τῶν θάρρει, ἀλλὰ φυλάττεται ἐτι

μάλλον, ἢ τὸ πόρνεον. καὶ πόλεμον μὲν δὴ τοῖσιν
 ἔχων διαλελεῖ ὁ τύραννος, ὃν ἐγὼ δηλῶ. φιλίας δ' αὖ
 καὶ ἀθέασαι¹ ἄς κοινωνῶσιν οἱ τύραννοι. πρῶτον μὲν,
 εἰ μέγα ἀγαθὸν ἀνθρώποις ἡ φιλία, τῷτο ἐπισκεψώ-
 μεθα. ὅς γ' ἂν φιλῆται δῆπρ ὑπὸ τινων, ἡδέως μὲν
 τῷτον οἱ φιλεῖντες παρόντα ὀρώσιν, ἡδέως δ' εὖ ποιεῖσι,
 ποθεῖσι δὲ ἂν παρ' ἀπίῃ, ἡδιστα δὲ πάλιν προσίοντα δέ-
 χοντο, (ὕμνοδον) δ' ἐπὶ τοῖς αὐτῷ ἀγαθοῖς, (ὕπερικερ-
 σι δὲ, εἰάν τι σφαλλόμενον ὀρώσιν. ὃ μὲν δὴ λέληθεν
 ἡδὲ τὰς πόλεις, ὅτι ἡ φιλία μέγιστον ἀγαθὸν καὶ ἡδίστον
 ἀνθρώποις ἐστὶ. μόνους γὰρ τὰς μοιχὰς νομίζουσι πολ-
 λαὶ τῶν πόλεων² νηποινὰ ἀποκρίνειν, δηλονότι διὰ
 ταῦτα, ὅτι λυμανήϊρας αὐτὰς νομίζουσι τῆς τῶν γυ-
 ναικῶν φιλίας πρὸς τὰς ἀνδρας εἶναι. ἐπεὶ ὅταν γε
 ἀφροδισιαδῇ κατὰ (ὕμφορὰν) τινα γυνή, ἡδὲν ἡττον τέ-
 τε ἔνεκεν τιμῶσιν αὐτὰς οἱ ἄνδρες, εἰάν περ ἡ φιλία
 δοκῇ αὐτοῖς ἀκήρατος διαμῦναι. τοῦτον δὲ τι ἀγα-
 θὸν κρίνω ἔγωγε τὸ φιλεῖσθαι εἶναι, ὥς νομίζω τῷ ὄντι
 αὐτόμαλα ἀγαθὰ τῷ φιλεμύνῳ γίγνεσθαι καὶ παρὰ θε-
 ῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων. καὶ τέτε τοῖνυν τῷ κλήματι
 τοῖσιν ὅλος μειονεκτεῖσιν οἱ τύραννοι πάντων μάλα.
 εἰ δὲ βῆλει ὦ Σιμωνίδη, εἰδέναι ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὥδε
 ἐπισκεψάμην· βεβαίότα³ μὲν γ' δῆπρ δοκεῖ φιλίαν εἶναι
 γονεῦσι πρὸς παῖδας, καὶ πασι πρὸς γονεῖς, καὶ ἀδελ-
 φοῖς πρὸς ἀδελφούς, καὶ γυναῖξιν πρὸς ἀνδρας, καὶ ἐταί-
 ροις πρὸς ἐταίρους. εἰ τοῖνυν ἐθέλεις κάλανεοῖν, ἀρήσας
 μὲν τὰς ιδιώτας ὑπὸ τέτων μάλα φιλεμύνες, τὰς δὲ
 τυράννας πολλὰς μὲν παῖδας ἑαυτῶν³ ἀπεκλιονικότας,
 πολλὰς δὲ ὑπὸ πατέρων ἀπολωλότας, πολλὰς δὲ ἀδελ-
 φούς ἐν τυραννίσιν ἀλληλοφόνους γεγενημένους, πολλὰς δὲ

καὶ ὑπὸ γυναικῶν ἢ ἑαυτῶν τυράννης διεφθαρμένους, καὶ
 ὑπὸ ἐταίρων γε ἢ μάλιστα δοκύντων φίλων εἶναι. οἵ-
 τινες ἐν ὑπὸ ἢ φύσει πεφυκότων μάλιστα φιλεῖσθαι καὶ
 νόμῳ (ὕμνησασμένων ἔτω μισθῷ), πῶς ὑπ' ἄλλου γέ-
 νιος οἶεσθαι χρὴν αὐτὸς φιλεῖσθαι; ἀλλὰ μὴν καὶ
 πείσεως ὅσις ἐλάχισον μέλει, πῶς ἔχει μέγαλον ἀγα-
 θὲ μειονεκτεῖ; ποία μὲν γὰρ ξυγεσία ἡδεῖα ἀνδρὶ πείσε-
 ως τῆς πρὸς ἀλλήλους; ποία δ' ἂν ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ
 τερπνὴ ἀνδρὶ πείσεως ὁμιλία; ποῖος δὲ θεράπων ἡδύς
 ἀπιστέμματος; καὶ τέτε τοίνυν, τῷ πείσεως πρὸς τινος
 ἔχῃν, ἐλάχισον¹ μέτεσι τυράννῳ· ὁπότε γε ἔτε² (γι-
 τίοις κρατίστοις πείσεως διάγει, ἀλλὰ καὶ τέτων πρὶν
 ἀπαρχεσθαι τοῖς θεοῖς, τὰς διακόνους πρῶτον κελδεύ-
 σιν ἀπογείναι, διὰ τὸ ἀπιστεῖν μὴ καὶ ἐν τέτοις κακὸν
 τι φάγωσιν ἢ πίωσιν. ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ παλίδες τοῖς
 μὲν ἄλλοις ἀνθρώποις πλείους ἄξια. πολὺται γὰρ δο-
 ρυφοῦσι μὲν ἀλλήλους ἀνδρὶ μισθῷ ἐπὶ τὰς δόλους, δορυ-
 φοροῦσι δ' ἐπὶ τὰς κακουργίας, ὑπὲρ τῷ μηδένα ἢ πο-
 λιτῶν βιαιῶς θανάτῳ ἀποθνήσκῃν, ἔτω δὲ πόρρω προελη-
 λύθασιν φυλακῆς, ὥς πεποιήν) πολλοὶ νόμον τῷ μιαν-
 φόνῳ μηδὲ τὸν (ὕμνησιν καθαράν. ὥς διὰ τὰς παλίδας
 ἀσφαλῶς ἕκαστος βιοῦσθαι ἢ πολίων. τοῖς δὲ τυράννοις
 καὶ τῷτο ἔμπαλιν³ ἀνέστραπ). ἀντὶ γὰρ τῷ τιμωρεῖν αἱ πό-
 λεις αὐτοῖς μέγαλως τιμῶσι τὸν ἀποκτείναντα τυράν-
 νον· καὶ ἀντὶ γε τῷ εἶργῃν ἐκ τῶν ἱερῶν, ὡς περ τὰς τῶν
 ιδιωτῶν φονέας, ἀντὶ τέτε καὶ εἰκόνας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἱστᾶ-
 σιν αἱ πόλεις τῶν τοῦτο ποιησάντων. εἰ δὲ σὺ οἶε, ὡς
 πλείω ἔχων τῶν ιδιωτῶν κλήματα ὁ τυράννος, διὰ τῷ-
 τε καὶ πλείω ἀπ' αὐτῶν ἀφραγνέ), ἔδὲ τῷτο ἔτως ἔ-
 χει, ὃ Σιμωνίδῃ, ἀλλ' ὡς περ οἱ ἀθηναῖοι ἔχον ὅταν ἰδι-

ωίων ἡμίονοι κρείττονες, τὸν αὐτὸς ἀφραίνει, ἀλλ' ὅταν τῶν ἀνταγωνιστῶν ἦτις, τὸν αὐτὸς ἀνιᾷ. ὅταν καὶ οὐρανός, ὅταν τῶν ἰδιωτῶν πλείω φαίνεται ἔχων, τότε ἀφραίνει, ἀλλ' ὅταν ἐτέρων τυράννων ἐλάττω ἔχη, τότε λυπεῖται. τὸν καὶ ἀνταγωνιστὰς ἡγεῖται αὐτῷ τὸ πλεονεξεῖν. ὅδε γὰρ ἑστὶν ὁ γένεσις τῷ τυράννῳ, ἢ τῷ ἰδιώτῃ, ὃν ἐπιθυμεῖ. ὁ μὲν γὰρ ἰδιώτης οἰκίας, ἢ ἀγρῶν, ἢ οἰκέτης ἐπιθυμεῖ, ὁ δὲ τυράννος ἢ πόλεων, ἢ χώρας πολλῆς, ἢ λιμένων, ἢ ἀκροπόλεων ἰχυρῶν. ἅς ἐστι πολὺ χαλεπώτερα καὶ ἐπικινδυνώτερα κατεργάσασθαι τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιθυμημάτων. ἀλλὰ μέντοι καὶ πένητας ὅψι ἔχ' ὅπως ὀλίγους τῶν ἰδιωτῶν, ὡς πολλὰς τῶν τυράννων. καὶ γὰρ τῷ ἀριθμῷ ὅτε τὰ πολλὰ κρίνεται, ὅτε τὰ ἱκανά, ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις. ὥς τὰ μὲν ὑπερβάλλοντα τὰ ἱκανά, πολλὰ ἐστὶ, τὰ δὲ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα, ὀλίγα. τῷ ἔν τινι τυράννῳ τὰ πολλαπλάσια ὅσον ἱκανά ἐστιν εἰς τὰ ἀναγκαῖα δαπάνηματα, ἢ τῷ ἰδιώτῃ. τοῖς μὲν γὰρ ἰδιώταις ἔξισι τὰς δαπάνας (ὕψι μὲν εἰς τὰ καθ' ἡμέραν, ὅπῃ βέλονται). τοῖς δὲ τυράννοις ἔκ ἐνδέχεσθαι. αἱ γὰρ μέγιστα αὐτοῖς δαπάναι καὶ ἀναγκαῖα εἰς τὰς τῆς ψυχῆς φυλακὰς εἰσι. τὸ δὲ τῶν (ὕψι μὲν εἰς τὸν ὅλεθρον δοκεῖ εἶναι). ἔπειτα δὲ ὅσοι μὲν δύνασθαι ἔχουσιν ἀπὸ τῆς δικαίας, ὅσον δέον, τί τὸν οἰκείῃ τις ὡς πένητας; ὅσοι δ' ἀναγκάζονται δι' ἐνδοξὸν κακόν τι καὶ ἀχρὸν μηχανώμενοι ζῆν, πῶς καὶ τὸν ἀθλίους ἂν τις, καὶ πένητας δικαίως νομίζοι; οἱ τυράννοι τοίνυν ἀναγκάζονται πλείω (ὕψι μὲν ἀδίκως καὶ ἱερὰ, καὶ ἀνθρώπους, διὰ τὸ εἰς τὰς ἀναγκαῖας δαπάνας αἰεὶ προσδεῖσθαι χρημάτων. ὥς γὰρ πολέμῳ ὄντι, αἰεὶ ἀναγκάζονται) σφάτταμα τρέφειν, ἢ ἀπολωλέναι. χαλεπὸν δ' ἐρῶ

ροι καὶ ἄλλο πάθημα, ὧς Σιμωνίδῃ, τῶν τυράννων. γιγνώ-
 κῃσι μὲν γὰρ ἔδεν ἥττον τῶν ιδιωτῶν τὰς κοσμίους γε καὶ
 ροφὰς καὶ δικαίους, τούτους δ' ἀντὶ τῆ ἀγαθῆς, φοβῆναι.
 τὰς μὲν ἀνδρείους, μή τι τολμήσωσι τῆς ἐλευθερίας
 ἐνεκεν. τὰς δὲ ροφὰς, μήτι μηχανήσωνται. τὰς δὲ δι-
 καίους, μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προσελεί-
 ναι. ὅταν δὲ τὰς τοιαύτας διὰ τὸν φόβον ὑπεξάγῃ, τίνες
 ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι, ἀλλ' ἢ οἱ
 ἀδικοὶ τε, καὶ ἀκρατεῖς, καὶ ἀνδραποδώδεις; οἱ μὲν ἀδι-
 κοι πεισθόμενοι, διότι φοβῆναι, ὥπερ οἱ τύραννοι, τὰς
 πόλεις, μήποτε ἐλθέτωσι ἡρόμεναι, ἐκκρατεῖς αὐτῶν
 ἡνῶν. οἱ δ' ἀκρατεῖς, τῆς εἰς τὸ παρὸν ἐξουσίας ἐνε-
 κα. οἱ δ' ἀνδραποδώδεις, διότι ἔδ' αὐτοὶ ἀξιῶσιν ἐλθ-
 θεροὶ εἶναι. χαλεπὸν ἔν καὶ τούτο τὸ πάθημα ἔμοιγε
 δοκεῖ εἶναι, τὸ ἄλλους μὲν ἡγεῖσθαι ἀγαθὸς ἄνδρας,
 ἄλλοις δὲ χρῆσθαι ἀναγκάζεσθαι. ἔτι δὲ φιλόπολιν μὲν
 ἀνάγκη καὶ τὸν τύραννον εἶναι. ἀνά γὰρ τῆς πόλεως ἔτ'
 ἂν σώζεσθαι δύνασθαι, ἔτ' ἀδυναμονεῖν. ἡ δὲ τυραννὶς ἀ-
 ναγκάζει καὶ ταῖς ἑαυτῷ πατρίσιν ἐγκαλεῖν. ἔτε γὰρ
 ἀλκίμους, ἔτ' ἀόπλους χαίρουσι τὰς πολίτας παρασ-
 κάζοντες, ἀλλὰ τὰς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολίων
 ποιῶντες ἡδονῇ μᾶλλον, καὶ τέτοις χρῶναι δορυφόροις.
 ἀλλὰ μὴν ἔδ' ἂν δεισιπῶν ἡρόμεναι ἀφθονία τῶν ἀγα-
 θῶν γίγνηται, ἔδὲ τότε ¹ συλχωρεῖ ὁ τύραννος. ἐνδε-
 εῖροις γὰρ ἔσι ταπεινότεροις αὐτοῖς ² οἶοντα χρῆσθαι.
 βέλομαι δὲ ροι, ἔφη, ὧς Σιμωνίδῃ, κακείνας τὰς ἀφρε-
 σύνας δηλῶσαι, ὅσαις ἐγὼ χρώμενος ὅτ' ἦν ιδιώτης,
 νῦν, ἐπειδὴ τύραννος ἐῤῥόμην, ἀφ' ἀνόμας σερόμενος
 αὐτῶν. ἐγὼ γὰρ ξυνην μὲν ἡλικιώταις ἡρόμενος ἡρόμενοις
 ἐμοί, συνην δὲ ἐμαυτῷ, ἀπότε ἡσυχίας ἐπιθυμήσασμι.

διη-

διήγον δ' ἐν Συμποσίοις πολλάκις μὲν μέχρι τῷ ἐπιλα-
 θέσθαι πάντων, εἴτι χαλεπὸν ἐν ἀνθρωπίνῳ βίῳ ἦν,
 πολλάκις δὲ μέχρι τῷ ᾧδᾶς τε, καὶ θαλίαις, καὶ χο-
 ροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι, πολλάκις δὲ μέχρι
 κοινῆς ἐπιθυμίας ἐμῆς τε καὶ τῶν παρόντων. νῦν δὲ ἀ-
 πεσέρημα μὲν τῶν ἡδονῶν ἐμοί, διὰ τὸ δόλος ἀντι-
 φίλων ἔχιν τὴν ἐταίρην. ¹ ἀπεσέρημα δ' αὐτὸς τῷ ἡ-
 δέως ἐκείνοις ὁμιλεῖν, διὰ τὸ μηδεμίαν ἐνορᾶν εὖνοϊαν
 ἐμοί παρ' αὐτῶν. μέθην δὲ καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρα φυ-
 λάττομαι. τὸ δὲ φοβεῖσθαι μὲν ὄχλον, φοβεῖσθαι δ'
 ἐρημίαν, φοβεῖσθαι δὲ ἀφυλαξίαν, φοβεῖσθαι δὲ καὶ αὐ-
 τὴν τὴν φυλάσσοις, καὶ μήτ' ἀνόπλις ἐθέλῃ ἔχει περὶ
 αὐτὸν, μήτ' ὠπλισμένος ἡδέως θεᾶσθαι, πῶς ἔκ ἀρβυλίου
 ἐστὶ πρᾶγμα; ἔτι δὲ ξένοις μᾶλλον μὲν ἢ πολίταις πι-
 σδᾶν, βαρβάροις τε μᾶλλον ἢ Ἕλλησιν, ἐπιθυμεῖν δὲ τὴν
 μὲν ἐλδοθήρην δόλος ἔχιν, τὴν δὲ δόλος ἀναγκαζέσθαι ποι-
 εῖν ἐλδοθήρην, καὶ πάντῃ τοῖς ταῦτα δοκεῖ ψυχῆς ὑπὸ φό-
 βων καταπεπληγμένης τεκμήρια εἶναι; ὁ γέ τοι φόβος
 μόνον αὐτὸς ἐνὼν ταῖς ψυχαῖς λυπηρὸς ἐστίν. ἀλλὰ καὶ
 καὶ πάντων τῶν ἡδονῶν (συμπαρὰκολληθὼν λυμεὼν γίγνεται).
 εἰ δὲ καὶ σὺ πολεμικῶν ἔμπειρος εἶ ὡς Σιμωνίδῃ, καὶ ἥδη
 ποτὲ πολεμικὰ φάλαγγι πηλείον ἀνελιάξω, ἀναμνήσ-
 θησιν ποτὲ μὲν τινα σῖτον ἡρῶ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, ποτὲ
 δὲ τινα ὕπνον ἐκοιμῶ. οἷα μὲν τοῖς τοῖς τὸτ' ἦν τὰ
 λυπηρὰ, τοιαῦτ' ἐστὶ τὰ τῶν τυράννων, καὶ ἔτι δεινότε-
 ρα. καὶ γὰρ ἐξ ἐναντίας μόνον ἀλλὰ καὶ πάντοθεν πολεμί-
 κος ὄρεται νομίζουσιν οἱ τύραννοι. ταῦτα δ' ἀκούσας ὁ Σι-
 μονίδης, ὑπολαβὼν εἶπεν· ὑπερὰ μοι δοκεῖς ³ ἐνια λέ-
 γειν. ὁ γὰρ πόλεμος φοβερόν μὲν· ἀλλ' ὅμως, ὡς Ἰέ-
 ρων, ἡμεῖς τε ὅταν ὦμεν ἐν στρατίᾳ, φύλακας περικαθι-
 σάμενοι,

τᾶμφοι, θαρράλειως δειπνῶν τὲ καὶ ὑπνῶ ⁴ τυγχάνομεν.
 καὶ ὁ Ιέρων ἔφη· ναὶ μὰ δία, ὦ Σιμωνίδη, αὐτῶν μὲν
 γὰρ φυλάττουσιν οἱ νόμοι, ὥς περὶ ἐαυτῶν φοβῆναι, καὶ
 ὑπὲρ ὑμῶν· οἱ δὲ τύραννοι μισθὸν φύλακας ἔχουσιν, ὥ-
 σπερ θηριάζας· καὶ δεῖ μὲν δή τις τῶν φύλακας μηδὲν
 ἔτι ποιεῖν δύνασθαι, ὥς πιστὸς εἶναι· πιστὸν δὲ ἓνα πο-
 λὺ χαλεπώτερον ἄρῃν, ἢ πάντας πολλὰς ἐργάτας ὁ-
 ποίῃς βέλτε ἔργα, ἄλλως τε καὶ ὅταν χρημάτων μὲν ἔνε-
 κα παρῶσιν οἱ φυλάκοντες, ἐξῇ δ' αὐτοῖς ἐν ὀλίγῳ
 χρόνῳ πολὺ πλείω λαβεῖν ἀποκλείνασι τὸν τύραννον,
 ἢ ὅσα πολὺν χρόνον φυλάττοντες παρὰ τῷ τυράννῳ
 λαμβάνουσιν. ὃ δ' ἐξήλωσας ἡμᾶς, ὥς τις μὲν φίλος μά-
 λιστα εὖ ποιεῖν δυνάμεθα, τὸς δ' ἐχθρὸς πάντων μάλι-
 στα χειρόμεθα, ἔδὲ ταῦθ' ἔτι ἔχει. φίλος μὲν γὰρ πῶς
 ἂν νομίσας ποῖε εὖ ποιεῖν, ὅταν εὖ εἰδῇ, ὅτι ὁ τὰ
 πλεῖστα λαμβάνων παρὰ σὺν, ἡδὺς ἂν ὥς τάχιστα ἐξ ὀφ-
 θαλμοῦ (καὶ ἡμῶν; ὅ, τι γὰρ ἂν τις λάβῃ παρὰ τῷ
 τυράννῳ, ἔδεις ἔδὲν αὐτῷ νομίζει, πρὶν ἂν ἔξω τῆς
 τέτης ἐπικραλείας ᾗνῃ). ἐχθρὸς δ' αὖ πῶς ἂν φαί-
 ης μάλιστα τοῖς τυράννοις ἐξεῖναι χειρόμεθα, ὅταν εὖ εἰ-
 δῶσιν, ὅτι ἐχθροὶ αὐτῶν εἰσὶ πάντες οἱ τυραννέμενοι;
 τότε δὲ μήτε κατακλείνειν ἅπαντας, μήτε δεσμέυειν
 οἷόν τε. ἢ τίνων γὰρ ἔτι ἄρξει; ἀλλ' εἰδότα, ὅτι ἐχ-
 θροὶ εἰσιν, τότε αἶμα μὲν φυλάττεσθαι τε δεῖν, καὶ χρῆ-
 σθαι δ' αὐτοῖς ἀναγκάζεσθαι. εὖ δ' ἴδρι καὶ τῷτο ὦ Σι-
 μονίδη, ὅτι καὶ ἕς τῶν πολιτῶν δεδίασι, χαλεπῶς
 μὲν αὐτὸς ζῶντας ὀρώσι, χαλεπῶς δ' ἀποκλείουσιν. ὥ-
 σπερ γὰρ καὶ ἵππος, εἰ ἀγαθὸς μὲν εἴη, φοβερὸς δὲ μὴ
 ἀνήμερόν τι ποιήσῃ, χαλεπῶς μὲν ἂν τις αὐτὸν ἀ-
 ποκλείναι, διὰ τὴν ἀρετὴν, χαλεπῶς δὲ ζῶντι χρῶτο,
 ἄλλαβ'

Ἀλαβύμβρος μή τι ἀνέκεσον ἐν τοῖς κινδύνοις ἐργά-
 σθαι. καὶ τᾶλλα γε κλήμαλα, ὅσα χαλεπὰ μὲν, χρήσι-
 μα δ' εἰσιν, ὁμοίως ἅπαντα λυπεῖ μὲν τὰς κεκλημένους,
 λυπεῖ δὲ ἀπαλλασσομένους. ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτῷ ἤ-
 κυσεν ὁ Σιμωνίδης, εἶπεν· ἔοικεν, ἔφη, ὦ Ιέρων, μέ-
 γα τι εἶναι ἡ τιμὴ, ἣς ὀρεγόμενοι οἱ ἄνθρωποι πάν-
 τα μὲν πόνον ὑποδύοντα, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομέ-
 νουσι. καὶ ὑμεῖς, ὡς ἔοικε, τοσαῦτα πρᾶγμαλα ἐχέ-
 σης, ὅποσα λέγεις, τῆς τυραννίδος, ὅμως περὶ τῶς
 φέρεσθε εἰς αὐτήν, ὅπως τιμᾶσθε, καὶ ὑπηρεῖσθαι μὲν
 ὑμῖν πάντες πάντα τὰ περὶ τὸ μέγα ἀποφασίσως,
² περιβλέψουσι δὲ πάντες, ὑπανιστῶν) δ' ἀπὸ τῶν θά-
 κων, ὁδῶν τι ³ παραχωρῶσι, γεραίρουσι δὲ καὶ λόγοις καὶ
 ἔργοις πάντες οἱ παρόντες αἰεὶ ὑμᾶς. τοιαῦτα γὰρ δὴ
 ποιεῖσι τοῖς τυράννοις οἱ ἀρχόμενοι, καὶ ἄλλον, ὅληνα
 αἰεὶ τιμῶντες τυγχάνουσι. καὶ γὰρ μοι δοκεῖ, ὦ Ιέρων,
 τὴν τῷ διαφέρειν ἀνὴρ τῶν ἄλλων ζῶν, τῷ τιμῆς ὀ-
 ρεγεσθαι. ἐπεὶ (ιτίοις τὲ, καὶ πόλοις, καὶ ὕπνοις, καὶ ἀ-
 φροδισίοις πάντα ὁμοίως ἠδεσθαι ἔοικε τὰ ζῶα· ἡ δὲ
 φιλοτιμία ἔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, ἔτ' ἐν
 ἅπασιν ἀνθρώποις. οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ τιμῆς τε καὶ ἐπαί-
 νου ἔρος, ἔτι εἰσὶν ἤδη οἱ πλείστον μὲν τῶν βοσκημά-
 των διαφέροντες, ἄνδρες δὲ, καὶ ἐκείτι ἄνθρωποι μόνον
 νομιζόμενοι. ὥστε ἐμοὶ μὲν εἰκότως δοκεῖτε ταῦτα
 πάντα ὑπομένειν, ἃ φέρετε ἐν τυραννίδι, ἐπεὶ περ τι-
 μᾶσθε διαφερόντως καὶ ἄλλων ἀνθρώπων. καὶ γὰρ ὅδε μία
 ἀνθρώπινη ἡδονὴ τῷ θεῷ ἐβγυλέρω δοκεῖ εἶναι, ἡ ἢ περὶ
 τὰς τιμὰς ἀφροσύνη. πρὸς ταῦτα δὴ εἶπεν ὁ Ιέρων·
 ἀλλ', ὦ Σιμωνίδη, καὶ αἱ τιμαὶ καὶ τῶν τυράννων ὁμοίαι
 ἐμοὶ δοκῶσιν εἶναι, οἷά περ ἐγὼ (οἱ τὰ ἀφροδίσια ὄντα
 αὐτῶν

αὐτῷ ἀπέδειξα. ἔτε γὰρ αἱ μὴ ἐξ ἀντιφιλέων ὑπεργία χάριτες ἡμῖν ἐδόκεν εἶναι, ἔτε τὰ ἀφροδίσια τὰ βίαα, ἡδέα ἐφάνετο. ὡσαύτως τοίνυν ἔδε αἱ ὑπεργία ὑπὸ τῷ φόβῳ τιμαὶ εἰσι. πῶς γὰρ ἂν φάμεν ἢ τὸς βία ἐξανιστάντας θάκων, διὰ τὸ τιμᾶν τὸς ἀδικήσας ἐξανίστασθαι, ἢ τὸς ὀδῶν παραχωρήσας τοῖς κρείττοσι, διὰ τὸ τιμᾶν τὸς ἀδικήσας παραχωρεῖν; καὶ δῶρά γε διδόντες οἱ πολλοὶ τέτοις ἔς μισθῶσι, καὶ ταῦτα ὅταν μάλιστα φοβῶνται, μή τι κακὸν ὑπ' αὐτῷ πάθωσιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οἶμαι, δελείας ἔργα εἰκότως ἂν νομίζοιτο, αἱ δὲ τιμαὶ ἔμοιγε δοκῶσιν ἐκ τῷ ἐναντίων τέτοις γίγνεσθαι. ὅταν γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἄνδρα ἡγεσάμενοι ἀεργεῖν ἱκανὸν εἶναι, καὶ ἀπολαύειν αὐτῷ ἀγαθὰ νομίσαντες, ἐπεὶ τῷτον ἀνὰ σόμα τὸ ἔχουσιν ἐπαγγέλεις, θεῶν τὰ αὐτὸν ὡς οἰκεῖον ἕκαστος ἀγαθόν, ἐκόντες τὸ παραχωρῶσι τῷ ὀδῶν, καὶ θάκων ὑπανιστάνται, φιλέντες τε καὶ μὴ φοβέμενοι, καὶ σεφανῶσι κοινῆς ἀρετῆς καὶ ἀεργείας ἕνεκα, καὶ δορεῖσθαι ἐθέλωσιν, οἱ αὐτοὶ ἔτοιμοι γε δοκῶσιν τιμᾶν τὸν τῷτον ἀληθῶς, οἱ ἂν τοιαῦτα ὑπεργήσωσι, καὶ ὁ τέτων ἀξιάμενος τιμᾶσθαι τῷ ὄντι. καὶ ἔγωγε τὸν μὲν ἔτω τιμώμενον μακαρίζω. ἀσάδανομαι γὰρ αὐτὸν ἔκ ἐπιβλεψάμενον, ἀλλὰ φρονιζόμενον, μή τι πάθῃ, καὶ ἀφύβως, καὶ ἀνεπιθύνως, καὶ ἀκινδύνως, καὶ ἀδαχμόνως τὸν βίον διάγοντα. ὁ δὲ τύραννος, ὡς ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἀλακεκριμένος δι' ἀδικίαν ἀποθνήσκειν, ἔτως, ὧς Σιμωνίδῃ, εὖ ἴσθι, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν διάγει. ἐπεὶ δὲ ταῦτα πάντα διήκυσεν ὁ Σιμωνίδης· καὶ πῶς, ἔφη, ὧς Ἰέρων, εἰ ἔτω πονηρὸν ἐστὶ τὸ τυραννεῖν, καὶ τῷτο σὺ ἔγνωκας, καὶ ἀπαλλάττῃ ἔτω μέγας κακῶς; ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος μὲν δὴ ἔδεις πῶποτε ἐκὼν εἶναι τυραννίδος

ἀφείτο, ὥστε ἂν ἅπαζ¹ κήσατο. ὅτι, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, ταύτη ἀθλιώτατόν ἐστιν ἢ τυραννίς. ὕδὲ γὰρ ἀπαλλαγῆναι δύνασθ' αὐτῆς ἐστίν. πῶς γ' ἂν τις ποτὲ ἐξαρκέσειε τύραννος ἢ χρήματα ἐκ τίνων, ὅσας ἀφείλετο, ἢ δεσμὸς ἀντιπαράχοι, ὅσας δὴ ἐδέσμευσεν, ἢ ὅσας καίεκτανε, πῶς ἂν ἱκανὰς ψυχὰς ἀντιπαράχοιτο ἀποθανεμένων; ἀλλ' εἰπὲρ τῷ ἄλλῳ, ὦ Σιμωνίδη, λυσίτελει ἀπάγξασθαι, ἴδι, ἔφη, ὅτι τυράννω ἔγωγε ἀρίσκω μάλιστα τῷ λυσίτελῳ ποιῆσαι. μόνω γ' αὐτῷ ὅτε ἔχειν, ὅτε καλῶσθαι τὰ κακὰ λυσίτελεϊ. καὶ ὁ Σιμωνίδης ὑπολαβὼν εἶπεν· ἀλλὰ τὸ μὲν νῦν, ὦ Ιέρων, ἀθύμως ἔχῃς (εἰς τὴν τυραννίδα ἐδουμάζω, ἐπεὶ περ ἐπιθυμῶ φιλεῖσθαι ὑπ' ἀνθρώπων, ἐμποδὼν σοι τὴν νομίζεις αὐτὴν εἶναι). ἐγὼ μὲν τοι ἔχειν μοι δοκῶ διδάσσειν (εἰ, ὥς τὸ ἄρχειν ὕδὲν ἀποκαλύψῃς φιλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ² πλεονεκτεῖν γε τῆς ιδιωλείας. ἐπισκοπῆντες δὲ αὐτὸ, εἴ ὅπως ἔχει, μήπω ἐκείνο σκοπῶμεν, εἰ διὰ τὸ μείζον δύνασθαι ὁ ἄρχων καὶ χαρίζεσθαι πλείω δύναται ἂν, ἀλλ' ἂν τὰ ὅμοια ποιῶσιν ὁ, τε ιδιώτης καὶ ὁ τύραννος, ἐννόει πότερος μείζω ἀπὸ τῶν ἴσων κίσθαι χάριν. ἄρξομαι δὲ σοι ἀπὸ τῶν μικροτάτων παραδειγμάτων. ἰδὼν γ' πρῶτον προσειπάτω τινὰ φιλικῶς ὁ, τε ἄρχων καὶ ὁ ιδιώτης, ἐν τῷ τὴν πόλιν πρόσρησιν μᾶλλον ἀφραίνειν τὸν ἀκάταντα νομίζεις; ἴθι δὲ, ἐπαγεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν πόλιν δοκεῖς ἐπαγνον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς ἀφροσύνην; δύσας δὲ τιμωσάτω ἐκάτερος, τὴν παρ' ὁπότ' ἐστιν τιμὴν μείζονος ἂν χάρις δοκεῖς τυγχάνειν; κάμνοντα θεραπεύσάτωσαν ὁμοίως, ἐκὼν τῷτο λαφύς, ὅτι αἱ ἀπὸ τῶν δυνάτωσιν ἀνὰ δεικτεῖα καὶ χαρὰν ἐμποῖσι μεγίστην; δότωσαν δὲ τὰ ἴσα, καὶ ἐν τῷτο λαφύς, ὅτι αἱ ἀπὸ

τῷ δυνατώτατον ἡμίσεια χάριτες πλεον, ἢ ὅλον τὸ
 παρὰ τῷ ιδιώτῃ δῶρημα δύναν; ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ
 καὶ ἐκ θεῶν τιμὴ τις καὶ χάρις (συμπαρέπεσθαι ἀνδρὶ
 ἄρχοντι. μὴ γὰρ ὅτι καλλίονα ποιεῖ ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ
 τὸν αὐτὸν τέτον ¹ θεώμεθά τε ὅταν ἄρχῃ, ἢ ὅ-
 ταν ιδιωτῇ· διαλεγόμενοι τε ἀγαλλόμεθα τοῖς προ-
 τέλειμηνόις μᾶλλον, ἢ τοῖς ἐκ τῷ ἴσθι ἡμῖν ὄσι. καὶ
 μὴν παθικά γε, ἐν οἷς δὴ καὶ σὺ μάλις καλεμέμφω
 τὴν τυραννίδα, ἥκιστα μὲν γῆρας ἄρχοντος δυσχεραίνει,
 ἥκιστα δ' ἂν αἶχος ² πρὸς ὃν ἂν τυγχάνοι ὁμιλῶν, τῷ-
 το ὑπολογίσειαι. αὐτὸ γὰρ τὸ τέλειμηνόαι μάλις (υ-
 νεπικοσμεῖ, ὥς τε τὰ μὲν δυσχερῇ ἀφανίζῃν, τὰ δὲ καλὰ
 λαμψύτερα ἀναφαίνειν. ὁπότε γε μὴν ἐκ τῷ ἴσθι
 ὑπεργημάτων μεζόνων χαρίτων ὑμεῖς τυγχάνετε,
 πῶς ἔκ, ἐπειδὴν γε ὑμεῖς πολλαπλάσια μὲν δια-
 πράττοντες ὠφελεῖν ³ δυνήσεσθε, πολλαπλάσια δὲ δω-
 ρεῖσθαι ἔχητε, ὑμᾶς καὶ πολὺ μᾶλλον φιλεῖσθαι τῷ
 ιδιωτῷ προσήκει; καὶ ὁ Ιέρων ἀθὺς ὑπολαβὼν· ὅτι
 νῆ δία, ἔφη, ὦ Σιμωνίδη, καὶ ἐξ ὧν ἀπεχθάνοντο οἱ ἄν-
 δρωποι ἡμᾶς, πολὺ πλείω τῷ ιδιωτῷ ἀνάγκη εἶναι
 πρᾶγμαλδεῖσθαι. πρᾶκτέον μὲν γε χρήματα, εἰ μέλ-
 λοιμὲν ἔξαι δαπανᾶν εἰς τὰ δέοντα· ἀναγκαστέον δὲ
 φυλάσσειν, ὅσα δεῖται φυλακῆς· κολαστέον δὲ τὰς ἀ-
 δίκους, κωλυτέον δὲ τὰς ὑβρίζον βελομήνους. καὶ ὅταν γε
 τάχως κατὰς παρὰ τῇ, ἢ περὶ τῇ, ἢ κατὰ θάλασσαν ἐξορ-
 μάσθαι, ἔκ ἐπὶ πλεον τοῖς ῥαδιουργοῖσι. ἔτι δὲ μισο-
 φόρων μὲν ἀνδρὶ τυράννῳ δεῖ. τέττα δὲ βαρύτερον ⁴ φό-
 ρημα ὄθεν ἐστὶ τοῖς πολίταις. καὶ γὰρ τυράννοισι ἵσοσίμους,
 ἀλλὰ πλεονεξίας ἕνεκα νομίζουσι τέττα τρέφεισθαι. πρὸς
 ταῦτα δὴ πάλιν εἶπεν ὁ Σιμωνίδης· ἀλλ' ὅπως μὲν καὶ
 πάντων τέτων ἐπιμελητέον, ὦ Ιέρων, καὶ λέγω. ἐπιμέ-

λαια μὲντοι μοι δοκῶσιν αἱ μὲν πάνυ πρὸς ἔχθραν ἄ-
 γειν, αἱ δὲ πάνυ διὰ χαρίτων εἶναι. τὸ μὲν γὰρ δι-
 δάσκειν ἃ ἐστὶ βέλιστα, καὶ τὸν κάλλιστα ταῦτα ἑρμᾶζό-
 μῃον ἐπαγεῖν καὶ τιμᾶν, αὕτη μὲν ἐπιμέλεια διὰ χα-
 ρίτων γίγνεται. τὸ δὲ τὸν ἐνδεῶς τι ποιῶντα λοιδορεῖν
 τε, καὶ ἀναγκάζειν, καὶ ζημιῶν, καὶ κολάζειν, ταῦτα δὲ
 ἀνάγκη δι' ἀπεχθείας μᾶλλον γίγνεσθαι. ἐγὼ ἔν, φι-
 μι, ἀνδρὶ ἄρχοντι τὸ μὲν ἀνάγκης δεόμενον ἄλλοις
 προσακλῆον εἶναι κολάζειν, τὸ δὲ τὰ ἄθλα ἀποδιδόναι,
 δι' αὐτῶ ποιητέον. ὥς δὲ ταῦτα καλῶς ἔχει, μαρτυ-
 ρεῖ τὰ γιγνόμενα. καὶ γὰρ ὅταν χορὰς ἡμῖν βυλώμεθα
 ἀγωνίζεσθαι, ἄθλα μὲν ὁ ἄρχων προτίθησιν, ἀθροίζειν
 δὲ αὐτὸς προσέτακται χορηγοῖς, καὶ ἄλλοις διδάσκειν,
 καὶ ἀνάγκην προσθέσθαι τοῖς ἐνδεῶς τι ποιῶσιν. ἔκβν δ-
 θύς ἐν τέτοις τὸ μὲν ἐπίχαρι διὰ τῷ ἄρχοντι ἐχέ-
 το, τὰ δ' ἀντίτυπα, δι' ἄλλων. τί ἔν κωλύει καὶ τᾶλ-
 λα τὰ πολιτικά ἔτω περαινέσθαι; διήρηνται μὲν γὰρ
 ἅπανται αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλάς, αἱ δὲ κατὰ μοί-
 ρας, αἱ δὲ κατὰ λόχους. καὶ ἄρχοντες ἐφ' ἐκάστῳ μέρει
 ἐφειρήκασιν. ἔκβν εἰς τὴν καὶ τέτοις, ὥπερ τοῖς χοροῖς,
 ἄθλα προτίθειν καὶ δολιχίας, καὶ ἀταξίας, καὶ ἱππικῆς,
 καὶ ἀλκῆς τῆς ἐν πολέμῳ, καὶ δικαιοσύνης τῆς ἐν συμ-
 βολαίαις, εἰκὸς καὶ ταῦτα πάντα διὰ φιλονεικίαν ἀτό-
 νως ἀσχεῖσθαι. καὶ ναὶ μά διὰ ὁρμῶντα ἂν θᾶττον ὅποι
 δέοι, τιμῆς ὀρεγόμενοι, καὶ χρήματα θᾶστον εἰσφέρουεν,
 ὥστε τότε κατὰ εἶναι, καὶ (τὸ πάντων γε χρησιμώ-
 τατον, ἥκιστα δὲ εἰδισμένον διὰ φιλονεικίας πρᾶσσε-
 σθαι) ἡ γεωργία αὐτῇ ἂν πολὺ ἐπιδοίη, εἰς τὴν ἄθλα
 προτίθειν κατ' ἀγρὸς, ἢ κατὰ κώμας τοῖς κάλλιστα
 τὴν γῆν ἐξεργαζομένοις, καὶ τοῖς εἰς τὸτο πρὸς πολι-
 τῶν ἐρρωμένους τρεπομένοις πολλὰ ἂν ἀγαθὰ περαιν-
 νοίῃ.

νοίσο. καὶ γὰρ αἱ προσόδοι αὐξοῦντ' ἂν, καὶ ἡ ζωφροσύνη
πολύ μᾶλλον σὺν τῇ ἀρχολίᾳ συμπαραμαρτοῖ. καὶ
μὴν κακουργίαι γε ἥσων τοῖς ἐνεργοῖς ἐμφύοντα. εἰ δὲ
καὶ ἐμπορία ὠφελεῖ τι πόλιν, τιμώμενος ἂν ὁ πλείστα
τῦτο ποιῶν καὶ ἐμπόρους ἂν πλείους ἀγείροι. εἰ δὲ φα-
νερὸν ἦν οἷο, ὅτι καὶ ὁ πρόσδοδόν τινα ἄλυτον ἐξδρίσ-
κων τῇ πόλει τιμήσεια, ἔδὲ αὕτη ἂν ἡ χέψις ἀργοῖ-
το. ὥς δὲ Συνελόντι εἰπεῖν, εἰ καὶ κατὰ πάντων ἐμφανὲς
εἴη, ὅτι ὁ ἀγαθὸν τι εἰσηγέμενος ἐκ ἀτίμητος ἔσται,
πολλὰς ἂν καὶ τῦτο ἐξορμήσειεν ἔργον ποιῆσθαι¹ τῷ
(χοπεῖν τι ἀγαθόν. καὶ ὅταν γε πολλοῖς περὶ τῶν ὠ-
φελίμων μέλη, ἀνάγκη δρίσκεσθαι τε μᾶλλον καὶ² ἐπι-
μελεῖσθαι. εἰ δὲ φοβῇ ὧ Ἰέρων, μὴ ἐν πολλοῖς ἀθλων
προβηθειμένων, πολλὰ δαπάναι γίγνωντ', ἐννόησον ὅ-
τι ἐκ ἔστιν ἐμπορὰ μάλα λυσιτελέσσερα, ἢ ὅσα ἀνθρώποι
ἀθλων ὠνῶνται. ὁρᾷς ἐν ἵππικοῖς, καὶ γυμνικοῖς, καὶ
χορηγικοῖς ἀγῶσιν ὡς μικρὰ ἄθλα μεγάλας δαπάνας,
καὶ πολλὰς πόνας, καὶ πολλὰς ἐπιμελείας ἐξάγειαι ἀν-
θρώπων; καὶ ὁ Ἰέρων εἶπεν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὧ Σιμων-
νίδῃ καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν. περὶ δὲ τῆς δορυφό-
ρων ἔχεις τι εἰπεῖν, ὡς μὴ μισεῖσθαι δι' αὐτὰς; ἢ
λέγεις, ὡς φιλίαν κλησάμενος ἄρχων, ἔδεν ἔτι δεήσει
δορυφόρων; καὶ μὰ δία, εἶπεν ὁ Σιμωννίδης, δεήσειαι
μὲν ἔν. οἶδα γάρ, ὅτι ὡς περ ἐν ἵπποις, ἔτω καὶ ἐν ἀν-
θρώποις τις ἐγγίγνεται, ὅσω ἂν ἐκπλεωτὰ δέοντα ἔ-
χωσι, τοσούτω ὑβριστότεροι εἶναι. τὸς μὲν ἔν τοιούτοις
μᾶλλον ἂν ζωφρονίζοι ὁ ἀπὸ τῆς δορυφόρων φόβος.
τοῖς δὲ καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀπ' ἑδένος ἂν μοι δοκεῖς το-
σαῦτα ὠφελήματα παραχεῖν, ὅσα ἀπὸ τῶν μιαινοφό-
ρων. τρέφεις μὲν γὰρ δῆπν καὶ σὺ αὐτὰς (αὐτῶ φύλα-
κας· ἤδη δὲ πολλοὶ καὶ δεσπόται βία ὑπὸ τῆς δούλων
ἀπέ-

ἀπέθανον. εἴ τι ἐν πρῶτον τῷτ' εἴη τῷ προσελαγμένῳ τοῖς μισθοφόροις, ὡς πάντων ὄντας δορυφόρους τῷ πολίτῳ βοηθεῖν πᾶσιν, ἂν τι τοῖςτον ἀμεινῶνται. γίγνον δέ τις; ὡς πάντες ἐπιστάμεθα, κακῆργοι ἐν πόλεσιν· εἴ τι καὶ τῆς φυλάττειν εἴεν τέταρτοι, καὶ τῷτ' ἂν εἰδῶν ὑπ' αὐτῶν ὠφελέμενοι. πρὸς δὲ τούτοις, καὶ τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἐργάταις καὶ κτήνεσιν ἔτοι ἂν εἰκότως καὶ θάρος καὶ ἀσφάλειαν δύναμις μάλιστα παρέχιν ὁμοίως μὲν τοῖς τοῖς ἰδίῳ, ὁμοίως δὲ τοῖς ἀνὰ τὴν χώραν. ἱκανοὶ γε μὴν εἰσὶ καὶ χολὴν παρέχειν τοῖς πολιταῖς τῷ ἰδίων ἐπιμελεῖσθαι, τὰ ἐπίκαιρα φυλάσσοντες. πρὸς δὲ τούτοις, καὶ πολεμίων ἐφόδους κρυφάας καὶ ἐξαπινάσας τίνες ἐτοιμότεροι ἢ προαιδέσθαι, ἢ κωλύσαι, τῷ αἰεὶ ἐν ὅπλοις τὸ ὄντων, καὶ συνέλαγμένων; ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῇ στρατιᾷ τί ἐστιν ὠφελιμώτερον πολιταῖς μισθοφόρων; τῆς γὰρ πεπονεῖν, καὶ περικινδυνεύειν, καὶ περφυλάττειν εἰκὸς ἐτοιμοτάτης εἶναι. ³ τὰς ἀγχίεμμονας πόλεις καὶ ἀνάγκη διὰ τὴν αἰεὶ ἐν ὅπλοις ὄντας, καὶ εἰρήνης μάλιστα ἐπιθυμεῖν; οἱ γὰρ συνέλαγμένοι καὶ σώζειν τὰ τῷ φίλων μάλιστα, καὶ φράσσειν τὰ τῷ πολεμίων δύναντ' ἂν. ὅταν γε μὴν γινώσκιν οἱ πολῖται, ὅτι ἔτοι κακὸν μὲν ἔδεν ποιεῖσι τὸν μηδὲν ἀδικεῖν, τὴν δὲ κακῆργεῖν βελομένης κωλύει, βοηθεῖσι δὲ τοῖς ἀδικημένοις, πεπονῶσι δὲ καὶ περικινδυνεύουσι τῷ πολίτῳ, πῶς καὶ ἀνάγκη καὶ δαπανᾶν εἰς τῆς ἡδίστα; τρέφουσι γὰρ καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ μείοσι τῶν φύλακας. χρὴ δὲ, ὡς ἱέρων, ἔδ' ἀπὸ τῷ ἰδίων κλημάτων ὀκνεῖν δαπανᾶν εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. καὶ γὰρ ἔμοιγε δοκεῖ τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλέμενα μᾶλλον εἰς τὸ δεῖν τελείσθαι, ἢ τὰ εἰς τὸ ἴδιον ἀνδρὶ τυράνῳ. καθ' ἐν δὲ ἕκαστον σκοπῶμεν. οἰκίαν πότερον ὑπερβαλ-

βαλλῶσιν δαπάνη κεκαλλοπισμένην μάλλον ἢ γῆ κόσ-
 μον ἂν ῥοι παρέχῃν, ἢ πᾶσαν τὴν πόλιν τείχεσσι τε,
 καὶ ναοῖς, καὶ παραστάσι, καὶ ἀγοραῖς, καὶ λιμέσι καλίσκιδ-
 ασμῶν; ὅπλοις δὲ πότερον τοῖς ἐκπαγλοῖάτοις αὐ-
 τὸς κατακεκοσμημένος δυνότερος ἂν φαίνοιο τοῖς πο-
 λεμίοις, ἢ τῆς πόλεως ὅλης δόπλε ῥοι ᾔσῃς; περσό-
 δες δὲ πόλιν ἂν δοκῇς πλείονας γίγνεσθαι, εἰ τὰ σά
¹ ἰδίᾳ μόνον ἐνεργὰ ἔχοις, ἢ εἰ τὰ πάντων τῶν πολι-
 τῶν μεμηχανημένος εἴης ἐνεργὰ εἶναι; τὸ δὲ πάντων
 κάλλισον καὶ μεγαλοπρεπέστατον νομιζόμενον εἶναι ἐπι-
 τήδεμα, ἄρμασίροφίαν πόλιν ἂν δοκῇς ² μάλιστα
 κοσμεῖν, εἰ αὐτὸς πλείστα τῶν ἐλλήνων ἄρματα τρέφοις
 τε, καὶ πέμποις εἰς τὰς πανηγύρεις, ἢ εἰ ἐκ τῆς πόλε-
 ως πλείστοι μὲν ἵπποτρόφοι εἶεν, πλείστοι δ' ἀγωνίζοιντο;
 νικῶν δὲ ³ πότερα δοκεῖς κάλλιον εἶναι ἄρματος ἀρετῇ,
 ἢ πόλεως, ἥς προσάδεις, Ἀδαμονία; ἐγὼ μὲν γὰρ
 εὐδὲ προσήκειν φημι ἀνδρὶ τυράνῳ πρὸς ἰδιώτας ἀγω-
 νίζεσθαι. νικῶν μὲν γὰρ ἔκ ἂν θαυμάζοιο, ἀλλὰ φθο-
 νοῖο, ὡς ἀπὸ πολλῶν οἴκων τὰς δαπάνας ποιεῖσθαι·
 νικώμενος δ' ἂν, πάντων μάλιστα καταγελῶ. ἀλλ' ἐγὼ
 ῥοι φημι, ὦ Ἰέρων, πρὸς ἄλλας προσάτας πόλεων τὸν
 ἀγῶνα εἶναι, ὃν εἰς σὺ Ἀδαμονεσάτην τὴν πόλιν, ἥς
 προσάδεις, παρέχοις, ⁴ εὖ ἔσθι νικῶν τῷ καλλίστῳ καὶ
 μεγαλοπρεπεστάτῳ ἐν ἀνθρώποις ἀγωνίσματι. καὶ πρῶ-
 τον μὲν αὐτὸς κείρασμένος ἂν εἴης τὸ φιλεῖσθαι ὑ-
 πὸ τῶν ἀρχομένων, εἰ δὲ σὺ ἐπιθυμῶς τυγχάνεις. ἐπι-
 τα δὲ τὴν σὴν νίκην ἔκ ἂν εἴς εἴη ὁ ἀνακηρύττων, ἀλ-
 λά πάντες ἄνθρωποι ὑμνοῖεν ἂν τὴν σὴν ἀρετὴν. περί-
 βλεπὸς δὲ ὢν, ἔχει ὑπὸ ἰδιοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ
 πολλῶν πόλεων ἀγαπῶ ἂν, καὶ θαυμαστὸς ἔκ ἰδίᾳ μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ παρὰ πᾶσιν ἂν εἴης. καὶ ἐξείη
 μὲν

μὴ ἂν σοὶ ἐνέκεν ἀσφαλείας, εἴ περ βύλοιο, θεορήσονται
 πορδέεσθαι, ἐξείη δ' ἂν αὐτῷ μόνον· τέτο πράττειν.
 αἰεὶ γὰρ ἂν παρὰ σοὶ πανήγυρις εἴη τῷ βυλομύων ἐπι-
 δεικνύειν, εἴ τις τι σοφὸν, ἢ καλὸν, ἢ ἀγαθὸν ἔχει, τῷ
 δὲ καὶ ἐπιθυμύων ὑπηρετεῖν. πᾶς δὲ ὁ μὴ παρὼν
 σύμμαχος ἂν εἴη σοὶ, ὁ δὲ ἀπὼν ἐπιθυμοῖ ἂν ἰδεῖν σε.
 ὥς ἔστι μόνον φιλοῖο ἂν, ἀλλὰ καὶ ἐρῶ οὐκ ἀνθρώπων·
 καὶ τὸς καλὸς καὶ πρᾶν, ἀλλὰ πειρώμενον οὐκ αὐτῷ
 ἀνέχεσθαι ἂν (εἰ δέοι. φόβον δὲ οὐκ ἂν ἔχῃς, ἀλλ'
 ἄλλοις παρέχῃς, μή τι πάθος. ἐκόντας δὲ τὸς πει-
 ρωμένους ἔχῃς ἂν, καὶ ἐθελουσίως σε προνοήσας δεῖξο
 ἂν. εἰ δὲ τις κίνδυνος εἴη, καὶ συμμαχῆς μόνον, ἀλλὰ
 καὶ περμάχῃς, καὶ περθύμῃς ὁρώς ἂν. πολλῶν μὴ
 δωρεῶν ἀξιώμενος, οὐκ ἀπορῶν δὲ, ὅτῳ τέτων ἀμυνεῖ
 μελαδῶσεις· πάντας μὴ (υἱ χαίροντας ἔχων ἐπὶ τοῖς
 σοῖς ἀγαθοῖς, πάντας δὲ παρὰ τῶν σῶν [ιδίων] ὥσπερ
 τῷ ιδίῳ μαχομένους. θησαυρὸς γεμὴν ἔχῃς πάν-
 τας τὸς παρὰ τοῖς φίλοις πλεῖστας. ἀλλὰ θάρρῶν,
 ὡς ἱέρων, πλεῖτιζε μὲν τὸς φίλους. (αὐτὸν γὰρ πλεῖστας.
¹ αὖτις δὲ τὴν πόλιν. (αὐτῷ γὰρ δύναμιν περιείχετο.
 καὶ αὐτῇ συμμαχῆς. νόμιζε δὲ τὴν μὲν πατρίδα
 οἶκον, τὸς δὲ πολίτας, ἱεταίρους· τὸς δὲ φίλους, τέ-
 κνα (αὐτῷ τὸς δὲ παῖδας, ὅ, τι περ τὴν σὴν ψυ-
 χὴν. καὶ τέτῃς πάντας περὶ νικᾶν εὖ ποιοῦν.
 ἐὰν γὰρ τὸς φίλους κρατῇ εὖ ποιοῦν, καὶ μή σοὶ δύ-
 νωνται ἀντέχειν οἱ πολεμιοί. καὶ ταῦτα πάντα
 ποιῆς, εὖ ἴσθι πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις κάλλιστον
 καὶ μακαριώτατον κτήμα ² κερτῆσθαι. ἀδαμνο-
 νῶν γὰρ, καὶ φθονηθῆσθαι.

XENOPHONTIS

HIERO,

SIVE DE REGNO.

VENIEBAT aliquando ad regem Hieronem poeta Simonides, quumque otium obtigisset utrique, Simonides hoc modo loquutus est: Velleſne mihi exponere, mi Hiero, quae conſentaneum eſt rectius te ſcire, quam me? Et cuiuſmodi ſunt illa, inquit Hiero, quae rectius ego ſcilicet noverim, quam tu, qui vir eſ tam ſapiens? Equidem, ait, ſcio te privata fortuna uſum fuiſſe, ac nunc eſſe regem. Quapropter conſentaneum eſt te, qui utraque ſis expertus, rectius me ſcire, quo pacto vita tum regia, tum privata, quod voluptates ac moleſtias humanas adtinet, differant. Quid igitur? ait Hiero, non tu quoque, quum hoc tempore ſis adhuc homo privatus, revocare mihi poſſis in memoriam ea, quae ſunt in vita privata? Nam ita equidem maxime futurum arbitror, ut quae in utraque diſcrimina ſunt, indicare poſſim. Quamobrem in hunc modum Simonides dicere coepit: Animadvertiſſe mihi videor, Hiero, privatos homines iis rebus, quae ſub adſpectum cadunt, vel cum voluptate, vel cum moleſtia per oculos adſci: per aures iis, quae auribus percipiuntur: per nares, odoribus: per os, cibo et potu: rebus veneris per ea, quae omnibus nota ſunt. Frigora vero, et calores, et dura, et mollia, et levia, et

D

gravia,

gravia, toto corpore dijudicare mihi videmur, atque ita deinde vel delectationem, vel molestiam ex eis percipere. Bonis autem, ac malis nonnumquam per animum vel delectari, vel de iisdem adfici molestia videmur: nonnumquam communiter per animum et corpus. Somno delectari nos, ipse me sensus docere videtur: quo autem pacto, et quo somno, et quando, ea vero magis, inquit, ignorare mihi videor. Nec fortasse mirum putari debet, quae vigilantibus nobis accidunt, evidentiones nobis sensus sui praebere, quam quae per somnum. Ad ea respondebat Hiero: Ego sane, mi Simonides, haud possim dicere, quo pacto rex aliud quid sentire possit, extra illa, quae tu commemorasti. Quo fit, ut haec quidem haud sciam, an aliquod inter regiam et privatam vitam discrimen sit. Tum Simonides: At in his ipsis, ait, regiae vitae discrimen est. Nam multis partibus majorem ex his singulis voluptatem percipit, et molestiarum minus habet. Et Hiero: Non ita se res habet, ait, mi Simonides, sed scire debes, reges multo minus delectationis capere, quam privatos homines, qui quidem vitam mediocrem agunt, ac multo plures majoresque molestias sentire. Dicis tu quidem incredibilia, inquit Simonides. Nam si haec esset harum rerum ratio, cur multi regnandi essent cupidi, et quidem ii, qui homines videntur esse rerum maxime periti? Qui fieret, ut universi reges admirarentur? Quia profecto vitam, inquit Hiero, utramque non experti, de regia considerationem instituunt. Ego vero enitar te docere, me verum dicere, facto a visu initio. Nam meminisse videor, inde te quoque exorsum esse. Primum enim, quum, mecum ipse ratiocinando versor in iis quae oculis cernuntur, deteriorem esse

esse regum conditionem reperio. Sunt aliis atque aliis in regionibus alia spectatu digna, ad quae singula privati homines accedunt, tam in urbes, quas volunt, spectaculorum causa; quam ad conventus publicos, in quibus colliguntur, quae digna esse spectatu mortalibus videntur. Reges vero spectaculis non admodum occupantur. Nam neque tutum est ipsis eo pergere, ubi non superiores illis futuri sunt, qui istuc adsunt: neque res ipsorum domi tam tuto sunt loco, ut iis aliorum fidei creditis, peregre proficisci possint. Nam metuendum est, ne simul et imperio spolientur, et ulciscendi eos, a quibus sunt laesi, facultatem amittant. Fortasse tu dixeris: At enim spectacula nihilominus eis veniunt, etiamsi domi maneant. Sane quam pauci, mi Simonides, de multis: atque etiam quum huiusmodi sint, tanti venduntur regibus; ut qui aliquid exhibent, quidquid tandem id fuerit, multo majoribus praemiis acceptis a rege discedere velint, quam per omnem vitam a caeteris hominibus universis comparent. Et Simonides: Quod si maxime quod adinet spectacula, deterior est vestra conditio: saltem plus voluptatis auribus percipitis. Nam quod unum est jucundissimum acroama, numquam laudes vobis desunt. Omnes enim familiares vestri omnia, quaecumque vel dicitis, vel facitis, praedicant. Quod vero longe molestissimum auditu quiddam est, convicia numquam auditis. Nemo enim regem in os accusare vult. Ad ea Hiero: Quid vero putas, inquit, voluptatis illos adferre, qui non maledicunt, quum notum alicui est omnino, hos omnes, qui tacent, mala de tyranno cogitare? Vel quid adferre delectationis putas illos laudatores, quum suspecti sunt, ne forte laudationes illas ad-

sentandi causa instituant? Ad ea Simonides: Equidem hoc profecto, inquit, tibi concedo, mi Hiero; laudes, quae ab hominibus maxime liberis proficiantur, jucundissimas esse. Sed vides numquam te persuasurum ulli hominum, non multo plus ex iis vos delectationis capere, per quae homines alimur. Novi equidem, ait Hiero, de hoc statuere maximam hominum partem, suavius nos et bibere, et vesci, quam privatos: quod et ipsis videatur esse jucundius eam coenam sumere, quae nobis adponitur, quam quae ipsis. Etenim quod usitata excedit, id voluptates suppeditat. Quae quidem est causa, quamobrem universi homines magna cum voluptate dies festos opperiantur, extra solos reges. Nam illorum mensae semper instructae magna rerum copia, incrementum festis diebus nullum habent. Quo fit, ut primum spei voluptate a privatis hominibus superentur. Deinde scio te quoque expertum esse, fieri, ut quanto plura quis adposuerit, quae modum excedant illorum, quae satis fuissent, tanto citius satietas cibi nos capiat. Itaque ipso etiam tempore minus voluptatis percipit is, qui adponit multa; quam quicquam eorum, qui modice visitant. At profecto, inquit Simonides, quam diu admittit cibum animus, tam diu majorem voluptatem capiunt, qui sumtuoso adparatu nutriuntur, quam qui viliora quaedam adponunt. An non igitur, mi Simonides, ait Hiero, putas eum, qui re aliqua delectatur, vehementissimo ac maximo ejus rei amore teneri? Omnino, inquit. An ergo vides majori reges cum voluptate ad cibum ipsis adparatum accedere, quam privatos homines ad suum? Nequaquam certe, ait: immo etiam injucundius, ut plerisque vi-
deri

deri possit. Quid? ait Hiero, num multa illa, magna-
que arte elaborata confiderasti, quae regibus adponun-
tur, acria, mordacia, acerba, et quae his germana sunt?
Maxime, ait Simonides, et quidem mihi plane viden-
tur esse praeter hominum naturam. Ergone putas, in-
quit Hiero, haec edulia quiddam esse aliud, quam mol-
lis et languentis prae deliciis animi cupiditates? Nam
certo scio, neque tu fortassis ignoras, eos, qui jucunde
vescantur, istis artificiosis inventis non indigere. At
vero, ait Simonides, etiam sumtuosis illis odoribus, qui-
bus ungimini, magis arbitror familiares vestros frui,
quam vos ipsos: quemadmodum odores ingratos quo-
que non sentit is, qui ederit; sed illi potius, qui cum
eo versantur. Sic igitur, ait Hiero, qui varios semper
cibos habet, nullos cum adpetitione sumit: at cui
raro quid obvenit, is vero est, qui cum laetitia satia-
tur, quum quid ei objicitur. Videntur, ait Simo-
nides, tantum rei venereae fruitiones in vobis reg-
nandi cupiditates excitare. Nam hac in parte licet vo-
bis, ut quodcumque pulcherrimum videritis, cum eo
consuefcatis. Dixisti tu modo quiddam, ait Hiero, in
quo scire debes, nos a privatis hominibus superari.
Primum enim conjugium, quod cum majoribus con-
trahitur, nimirum et propter opes et potentiam longe
pulcherrimum esse videtur; et ei, qui ducit uxorem,
cum voluptate quamdam dignitatem suppeditare. Al-
tero loco est id, quod inter aequales contrahitur. Quod
autem ex vilioribus constat, plane ignominiosum et i-
nutile putatur. Rex ergo, si exteram non duxerit, ex
inferioribus uxorem ducat necesse est. Quo fit, ut non
admodum id consequatur, quo contentus sit. At vero
coli

coli a feminis, quae maximos spiritus gerant, maxime voluptati est: ab iis autem, quae servae nostrae sunt, si colamur, non admodum satisfit animo; sin autem, graves ea res iras ac molestias in nobis excitat. Jam aliis in amoribus etiam multo minus voluptatum rex percipit, quam in iis, quibus soboles procreatur, scimus enim omnes congressus venereos, cum amore conjunctos, eximiam voluptatem adferre. Verum amor in nullorum animis minus excitatur, quam regis. Non enim amor iucundum est illa expetere, quae in promptu sunt, sed quae sperantur. Itaque perinde atque is, qui sitim expertus non est, potu fruitur: sic etiam is, qui amorem non est expertus, longe suavissimae veneris est expertus. Hujusmodi erant, quae ab Hierone dicerentur, ad quae risu Simonides sublato: Quid ais, inquit, Hiero? Negas tu regum in animis excitari amores pueriles? Qui fit, quod tu Dailochum, quem formosissimum vocant, amas? Quia, mi Simonides, ait, profecto non id potissimum concupisco, quod ab ipso impetraturus facile videor: sed quod efficere, regis est a conditione alienum. Etenim Dailochum equidem amo propter ea, quae fortasse cogit hominis natura petere a formosis: ea vero, quae consequi cupio, sicut a volente, ac mutua cum amicitia mihi evenire vehementer desidero: ita vi ab eo fumere minus mihi velle videor, quam meipsum laedere. Nam hostibus invitis aliquid eripere, iucundissimum equidem esse arbitror: et gratificationes, quae ab amoribus ultro contingunt, suavissimae sunt, mea quidem sententia. Statim enim redamantis adspectus mutuus gratus est, gratiae interrogationes, gratiae responsiones, gratissimae ac
in

in primis jucundae pugnae et contentiones. At amoribus invitis frui, quiddam praedationi similis esse videtur, quam rei venereae. Immo praedoni voluptates quasdam lucrum ipsum suppeditat, et quod molestia hostem adficiat: quum voluptatem ex eo, quod aliquis amet, molestiam sentiente percipere, atque amantem esse in odio, graviterque ferentem adtingere, quo pacto non molestum deplorandumque malum sit? Nam homini privato mox argumento est, quum qui amatur, obsequentem se praebet; fieri hoc tamquam ab amante gratificandi studio. Scit enim illum id nulla necessitate cogente praestare. Verum tyrannus numquam diligi se, credere potest. Novimus enim illos, qui metus causa obsequuntur, quam possunt maxime se ita gerere, ut amantium obsequia repraesentent. Itaque tyrannis insidiae ab aliis nullae tam sunt frequentes, quam ab iis, qui maxime se amare simulant. Ad ea Simonides: Videntur, inquit, haec quae tu profers, admodum exigua esse. Nam multos equidem video viros hominum opinione egregios, qui sua sponte sunt aliis inferiores, quod cibos adtinet, quod potum, quod obsonia; atque etiam venereis a voluptatibus abstinent. Verum in illis multum inter privatos homines ac vos interest, quod et magnas res animo concipitis, et celeriter conficitis. Habetis et abundantem rerum copiam, equos insigni virtute, arma pulchritudine eximia, mundum pro uxoribus egregium, aedes magnificentissimas, easque maximi pretii rebus instructas. Sunt item vobis famuli plurimi, et artium cognitione praestantissimi. Potestas vobis est maxima tum laedendi hostes, tum commodandi amicis. Ad quae Hiero:

Sed

Sed enim vulgo mortalium, mi Simonides, a regno perstringi oculos, equidem non miror. Nam vulgus hominum valde mihi videtur et felices quosdam, et aerumnosos opinari, dum eos intuetur. At regnum earum, quae maximi esse pretii videntur, explicatas palam spectandas omnibus exhibet: quae vero molesta sunt, ea regum in animis occulta tenet, in quibus et felicitas et infelicitas hominum sita est. Quamobrem haec multitudinem latere non miror, ut dixi: sed vobis quoque ignota esse, qui animi iudicio maxima ex parte res pulchrius contemplari videmini, quam oculis, mihi quidem mirum est. Ego vero experiundo plane cognovi, mi Simonides, ac tibi dico, reges maximorum bonorum minime participes fieri, et gravissimorum malorum insignem habere copiam. Non longe abierimus. Si pax magnum hominibus esse bonum videtur, quam minimum ejus participes sunt reges: si bellum ingens est malum, maxima ejus pars ad reges pertinet. Primum hominibus privatis, si non ipsorum civitas bellum publicum suscipiat, quocumque lubet, abire licet; nihil metuentibus, ne quis eis vitam adimat. Reges vero universi ubique tamquam per hostium fines profisciscuntur. Itaque necessarium putant, ut et ipsi armati sint, et armatos semper secum circumducant. Deinde privati homines, licet hostilem in agrum militatum abeant, nihilominus ubi domum redierunt, esse tutos sese arbitrantur. At tyranni postquam ad civitatem suam pervenerint, inter hostes se plurimos esse sciunt. Quod si qui potentiores adversus urbem aliquam expeditionem suscipiant, ac minus potentes forte extra moenia fuerint: esse quidem illi viden-

Videntur in periculo, verum posteaquam intra muniti-
onem sese receperint, omnes in tuto se esse credunt.
Tyrannus autem ne tum quidem, quum domum in-
gressus fuerit, expers est periculi; omninoque istic ma-
xime sibi cavendum arbitratur. Praeterea privati homi-
nes per foedera et pacem belli molestia liberantur, re-
gibus vero neque pax ab iis, qui premuntur eorum
imperio, conceditur; neque quisquam confidenter ip-
sorum foederibus habere fidem ausit. Sunt item bella,
quae a civitatibus, et alia, quae a regibus adversus illos,
quos vi opprefferunt, geruntur. At ex his bellis quae-
cumque gravia molestaque redeunt ad eum, qui civi-
tatum partes sequitur, ea cadunt etiam in tyrannum.
Nam utrosque necesse est in armis esse, cavere sibi, adire
pericula, et si quid calamitatis victis accadat, utrique do-
lent. Atque haecenus paria sunt utrisque bella. Quae
vero illis jucunda accidunt, qui civitatum stant a par-
tibus, apud civitates; ea tyranni non habent. Etenim
urbes, quum adversarios pugna vincunt, dici facile non
potest, quantum voluptatis ex eo percipiant, quod in
fugam hostes egerint; quantum in persequendo, quan-
tum in occidendis hostibus: quam ob ipsum facinus
exsultent, quam insignem gloriam sibi vindicent, quam
propterea gaudeant, quod rempublicam amplificasse se
existimant. Arrogat quisque sibi, quod et consilii par-
ticeps fuerit, et plurimos interfecerit. Ac difficulter
invenias, ubi non etiam falso quaedam addant; quum
plures se interemisse praedicant, quam reipsa cecide-
rint. Adeo res ipsis esse praeclara videtur, civitatem
victoria potiri. Tyrannus autem, quum vel propter
suspiciones suas, vel quod revera quosdam adversus se

E

moliri

moliri quid deprehenderit, nonnullos interficit; totam se urbem non amplificaturum novit, et scit etiam paucioribus se imperaturum, neque potest esse hilaris, neque se magnifice ob facinus ipsum effert. Immo quantum potest, extenuat rem gestam, et inter agendum purgat sese, quasi non per injuriam id fecerit. Usque adeo ne ipsi quidem honesta, quae facit, esse videntur. Quod si etiam moriantur ii, quos metuit, nihilo magis fidenti est animo; sed plus etiam sibi, quam prius, cavet. Atque hoc modo tyrannus bello perpetuo vexatur, ut indicavi. Jam mihi velim etiam amicitias, quarum tyranni participes sunt, inspicias. Primum an magnum amicitia bonum sit hominibus, consideremus. Nam si quis ab aliquibus diligatur, eum adesse sibi lubenter vident ii, qui diligunt: lubenter eidem benefaciunt, absentem desiderant, redeuntem jucundissime excipiunt, voluptatem ex rebus ipsius prosperis communem percipiunt, opem una ferunt, si quid adversi praeter animi sententiam accidere videant. Nec ignorant urbes, amicitiam maximum suavissimumque bonum hominibus esse. Itaque plerisque in urbibus ea lex valet, ut solos adulteros occidere liceat impune: nimirum propterea, quod eos uxorum erga maritos amicitiae corruptores esse existiment. Nam quum mulieres casu quodam congressu venero sunt usae, nihilominus id quod adtinet, apud maritos in honore sunt, si quidem amicitia inter ipsos inviolata constare putetur. Tantum autem bonum esse judico amari, ut existimem ei, qui diligitur, tum a diis, tum hominibus ultro bona quaedam contingere. Atque in hac tali possessione deterior inprimis est regum, quam aliorum condi-

conditio. Quod si, mi Simonides, scire vis, num vera loquar, sic rem considerato. Firmissimae videntur esse amicitiae parentum erga liberos, liberum erga parentes, fratrum erga fratres, uxorum erga maritos, sodalium erga sodales: Quod si ergo rem animadvertere voles, invenies privatos homines ab his maxime diligere: quum interim complures tyranni liberos suos occiderint, complures suis a liberis interfecti sint, multi fratres in usurpatione tyrannidum mutuis se caedibus confecerint, multi denique tyranni tum ab uxoribus suis, tum sodalibus qui amicissimi viderentur, interemti sint. Qui ergo apud illos, quos ut maxime diligamus, a natura comparatum est, simul legibus etiam ad hoc nos compellentibus, tanto sunt in odio: quo pacto existimandum est, eos ab alio quopiam diligere? Praeterea cui quam minimum fidei habetur, qui non magno in bono ceteris inferior est? Nam quae tandem familiaritas absque fide mutua jucunda fuerit? quae inter virum ac feminam absque fide consuetudo delectationem habere potest? quis minister gratus fuerit, si fides ei non habeatur? Itaque hoc etiam, nimirum ut fidem quis aliis habeat, parum admodum ad tyrannum pertinet: quando sic vivit, ut neque praestantissimis cibis, neque potui fidem habere possit; sed primum famulos degustare hos jubet ante, quam diis primitiae offerantur, idque propter dissidentiam, ne forte vel in his mali aliquid aut comedat, aut bibat. Quinetiam patria sua cuique reliquorum hominum maximo est in pretio. Nam cives mutuo se quasi satellitio quodam sine stipendio adversus servos tuentur, itemque adversus facinorosos, ut ne quis civium morte violenta e medio tol-

latur. Atque hac in custodia mutua cives eo sunt progressi, ut a multis lata lex sit; qua sancitur, ut ne is quidem purus habeatur, qui cum homicida versetur. Quo fit, ut beneficio patriae suae quisque civium tuto vivat. At in tyrannis contraria ratio est. Tantum enim abest, ut horum mortem civitates ulciscantur: ut etiam magnis honoribus eum adficient, qui tyrannum interfecerit. Tantum item abest, ut a sacris eos arceant, quemadmodum solent interfectores privatorum hominum: ut etiam imagines tale quid designantium in templis statuunt. Quod si tu tyrannum existimas propterea, quod fortunas, quam privati homines, ampliores habeat, etiam maiorem ex eis voluptatem percipere: ne id quidem ita se habere putato, mi Simonides, sed quemadmodum athletae non quum imperitos ac rudes superant, laetantur; sed ubi ab adversariis superantur, tum scilicet ingenti molestia adficiuntur: sic et tyrannus non quum plura possidere videtur, quam privati homines, gaudet; sed magnum ex eo dolorem percipit, si minus, quam tyranni caeteri, habeat. Nam hos in opibus adversarios suos esse statuit. Neque citius tyranno, quod concupiscit, obtingit; quam homini privato. Homo enim privatus vel domum, vel fundum, vel servum adpetit: tyrannus autem vel opida vel regionem amplam, vel portus, vel munitas arces: quae quidem majori cum difficultate ac periculo adquiruntur, quam quae privati homines concupiscunt. Quinetiam non tam paucos inter homines privatos pauperes videbis, quam multos inter tyrannos. Quippe numero nec ea, quae multa sunt, nec quae sufficiant, aestimantur; sed ex usu. Quo fit, ut quae superant
ultra

ultra id, quod satis est, multa sint: quae vero sunt infra id, quod sufficit, pauca. Tyranno igitur multis partibus plura minus ad necessarios sumptus sufficiunt, quam homini privato. Nam privatis licet praecedere sumtus quotidianos, ex animi arbitratu: quod in tyranno locum non habet. Etenim maximos sumtus, eosque summe necessarios in excubias vitae faciunt, de quibus si quid decidatur, id cum ipforum exitio conjunctum esse videtur. Deinde quicumque habere iusta ratione possunt, quantum requirunt, cur eos quis miseretur ut inopes? at qui ob egestatem malum ac turpe quid excogitare, de quo vivant, coguntur: cur non illos et miseros, et pauperes esse, merito quis existimet? At enim tyranni plurimis rebus per injuriam tum sana, tum homines spoliare coguntur propterea, quod ipsis ad sumtus necessarios semper aliis pecuniis opus sit. Etenim perinde ac si bellum geratur, vel copias semper alant, vel intereant, necesse est. Exponam vero tibi, mi Simonides, etiam aliam quamdam regum sane gravem calamitatem. Etenim non minus norunt, quam privati homines, quinam egregii viri sint, et sapientes, et iusti: sed quum eos suspicere deberent, metuunt; fortes quidem, ne quid libertatis causa audeant; sapientes, ne quid artificiose moliantur; iustos, ne plebs eos sibi praeesse cupiat. Quum vero huiusmodi homines e medio propter metum sustulerint, quinam alii sunt ipsis reliqui, quorum scilicet uti opera possint, quam iniusti, intemperantes, serviles? Iniusti, quod his fides habeatur, non aliter urbes metuentibus, atque tyranni metuunt, ne ad libertatem adspirent, ac ipsos suam in potestatem redigant: intemperantes, ob praesentem potestatem:

testatem : serviles, quod ne ipsi quidem liberi esse cupiant. Quapropter equidem arbitror, hanc etiam calamitatem gravem esse, quod alios quidem viros bonos esse ducant, aliis vero uti cogantur. Praeterea necesse est etiam tyrannum civitatis suae studiosum esse, quippe qui absque civitate neque salvus esse possit, neque beatus. At cogit eadem tyrannis quosdam, ut patriam quoque suam culpa gravent. Nec enim cives suos fortes efficere, nec armis instruere gaudent : sed magis ipsis volupe est, exterorum potentiam supra cives amplificare, atque his satellitum loco utuntur. Quinetiam quum proventus annonae benignior omnium bonorum ubertatem adfert, ne tum quidem tyrannus communem cum ceteris voluptatem percipit. Existimat enim, suos in rerum inopia dejectionioribus animis futuros. Volo autem tibi, mi Simonides, etiam illas voluptates exponere, quibuscumque dum privatus adhuc essem, utebar : spoliatus eis, uti quidem animadverto, posteaquam regnum adeptus sum. Versabar cum aequalibus, quorum ego consuetudine delectabar, sicut et illi mea : versabar et mecum solo, si quando quietem expeterem. Aderam saepenumero conviviiis eo usque, dum omnium obliviscerer, quae hominum in vita molesta eveniunt : saepenumero dum cantilenis, hilaritatibus, choreis animum commiscerem : saepenumero quam diu tum mihi, tum iis, qui aderant, collubium fuisset. Nunc vero spoliatus iis sum, quae mihi jucunda erant ; idque propterea, quod amicorum loco, fervorum sodalitis utar : sum item spoliatus dulci eorum consuetudine propterea, quod nullam in eis amplius erga me benevolentiam perspiciam. Ebrietatem ac somnum

non

non aliter, atque infidiās, vito. Jam quod hominum turbam metuo, quod e contrario solitudinem; quod custodum absentiam, quod ipsos etiam custodes; quod neque inermes eos circum me habere volo, neque armatos lubenter adspicio; quo pacto non res est aerumnosa? Praeterea plus exteris habere fidei, quam civibus; barbaris, quam Graecis; cupere ingenuis hominibus ut servis uti, contraque cogi ad concedendum servis libertatem; haec omnia non tibi esse videntur indicia percussi a terroribus animi? Neque solum metus ipse in animis molestiam doloremque creat, sed etiam existit voluptatum omnium quoddam exitium, dum me comitatur. Quod si tu quoque Simonides, res bellicas expertus es, atque aliquando adversus hostilem phalangem in acie constitisti: quantum id temporis cibi sumseris recordare, qualique somno sis usus. Nimirum quales tum molestias experiebaris, tales tyranni experiuntur, atque etiam graviores. Non enim hostes solum ex adverso, sed omni ex parte videre se putant. Quae quum Simonides audivisset: videris, inquit, mihi quaedam nimium quam bene dicere. Bellum enim terribile quidem illud est, sed tamen nos quum militamus, Hiero, excubiis ante castra collocatis, secure tum coenamus, tum dormimus. Et Hiero: Ita est profecto, inquit. Nimirum leges ante illos ipsos excubant. quo fit, ut et suo, et vestro nomine in metu sint. At tyranni custodes habent stipendio conductos, perinde ac messorum. Et requiritur sane potissimum ab illis custodibus fides, verum fidelem unum custodem multo difficilius inveneris, quam multos admodum operarios, cuicunque tandem opus exerceant: praesertim si custodes, quos diximus, pecunia

niae caussa adsint, atque liceat eis, interfecto tyranno, multo majorem pecuniae vim exiguo tempore consequi, quam diu pro tyranno excubantes, ab eo accipiant. Jam quod felices nos praedicasti, ut qui amicos maxime beneficiis adficere possimus, et hostes facillime nostram in potestatem redigere: ne id quidem ita comparatum est. Nam quo pacto existimare possis unquam de amicis bene te promeriturum, si plane noris eum, qui accipit abs te plurima, lubentissime tuo ex conspectu abire quamprimum cupere? Quidquid enim abs tyranno quis accipit, ejus nihil esse suum arbitratur prius, quam ex illius potestate evaserit. Et quo pacto dicere possis, tyrannis facultatem imprimis non deesse, redigendi hostes in potestatem suam, quum certo sciant, omnes illos se hostes habere, qui eorum imperio subjecti sunt? At illos omnes, neque occidere, neque vinculis constringere possunt. Nam id si fieret, in quos tandem tyranno imperium esset? Nimirum necesse est eum non ignorantem, se illos hostes habere, simul et cavere sibi ab eis, et opera tamen ipsorum uti. Hoc quoque scire debes, Simonides, a tyrannis etiam illos cives, quos metuant, magna cum molestia vivos adspici, neque cum minore occidi. Perinde atque equum, qui bonus quidem ille sit, metuatur autem, ne quod immedicabile det malum, haud facile quis ob virtutem interficit, gravate tamen eo vivo utitur; dum cavet, ne in periculis malum insanabile sibi creet. Itidem res aliae, quaecumque molestiam quamdam cum utilitate conjunctam habent, tum possidentibus, tum abjicientibus eas dolorem adferunt. His ex ipso auditis Simonides: Magnum, inquit, esse quiddam ho-

nos

nos videtur, Hiero, quem qui adpetunt, laborem omnem subeunt, omne periculum sustinent. Vos quoque, (ceum videtur, utut tantum molestiarum tyrannis habeat, quantum commemoras; nihilominus) praecipiti ad eam impetu ferimini, ut nimirum honorem adipiscamini, atque ut vobis omnes in omnibus, quae mandatis, ulla sine recusatione inserviant, universi vos respiciant, de sellis adsurgant, de via cedant; omnes denique familiares vestri semper vobis tum verbis tum factis honorem deferant. Nam huiusmodi quidem certe quaedam subditi regibus exhibent, atque aliis etiam in rebus eosdem honore semper adficere non desinunt. Et enim videtur, Hiero, ceteris ab animantibus homo in hoc mihi differre, quod honoris sit cupidus. Nam de cibis, potu, somno, re venerea, consentaneum est, pari quodam modo animalia cuncta voluptatem percipere. Verum ambitio neque animantibus rationis expertibus a natura inest, neque cuivis homini. Quibus autem honoris ac laudis innata est cupiditas, illi vero sunt, qui plurimum a pecudum natura differunt, ac viri plane, non homines dumtaxat existimantur. Quo fit, ut equidem arbitrer, merito vos omnia in regno, quae fertis, ferre: quando supra mortales ceteros vobis honos deferretur. Nulla enim voluptas humana videtur ad divinam accedere propius, quam ea, quae ex honoribus percipitur, delectatio. Ad haec Hiero: Verum, mi Simonides, ait, etiam tyrannorum honores illis mihi confimiles veneris congressibus esse videntur, qualibus eos uti demonstrabam. Nam neque obsequia profecta ab iis, qui non redamarent, pro gratificationibus habenda nobis esse videbantur; neque congressus veneri vi ex-

torti, voluptatis ullam habere speciem. Eodem scilicet modo nec obsequia praestita ab illis, qui nos metuant, pro honoribus haberi debent. Nam qui dicere possumus eos, qui vi coacti de sellis adsurgunt, idcirco surgere, quod homines injustos honore cupiant adficere? Vel eos, qui superioribus de via cedunt, idcirco decedere, ut injustos homines honore adficient? Plerique certe etiam iis, quos odere, munera largiuntur; idque tum maxime, quum metuunt, ne quid ipsis mali ab eis accidat. Verum haec mea quidem sententia servilia putari merito debent, quum honores ex iis oriantur, quae his sunt contraria. Nam quum hominum ea est opinio, ut existiment aliquem ad bene de ipsis promerendum satis esse idoneum, ejusque se bonis fruituros arbitrantur; tum vero si eum et praedicando in ore habeant, et tamquam bonum proprium singuli spectent, ac lubentibus animis ei de via cedant, de sellis adsurgant, cum benevolentia, non metu, virtutis ac beneficiorum in rempublicam causa coronis ornent, munera largiantur: videntur mihi et illi, quotquot haec obsequia praestant, revera ipsum honore prosequi; pariterque is, quem his dignantur, revera honore adfici. Quinetiam illum, cui talis honos defertur, felicem praedico. Nam animadverto, insidias ei nullas fieri, sed aliis esse curae, ne quid ipsi accidat: adeoque hunc metus, invidiae, periculi expertem, aevum beatum agere. Tyrannus autem, sat scito, mi Simonides, neque noctu, neque interdiu vivit aliter, atque si propter injusticiam damnatus ad mortem ab hominibus universis esset. Posteaquam haec omnia Simonides audivisset: Qui vero fit, inquit, Hiero, quod quum tam aerumnosa res sit regno potiri, idque

idque tu animadverteris, tanto malo temet non liberes? Nimirum nec tu, nec quisquam alius umquam sponte sua regnum reliquit, posteaquam semel id nactus esset. Quia enim, ait, mi Simonides, hac ipsa in parte miserrimum quiddam est tyrannis. Nec enim ea quis liberari potest. Nam qui tandem tyrannus quispiam tantum opum habeat, quantum satis sit ad persolvendum iis, quibus abstulit sua? qui compensare possit iis vincula, quos vinculis constrinxit? qui tot animas occisas iis restituat, quos sustulit? Nimirum si ulli alii, mi Simonides, laqueo vitam ut finiat, expedit: equidem reperio maxime tyranni e re esse, ut id faciat. Nam illi soli neque retinere, neque deponere quae mala sunt, expedit. Et Simonides hoc ipsius sermone excepto: Te vero, inquit, non aequo esse erga tyrannidem animo non miror, Hiero. Quippe dum amari ab hominibus cupis, hanc esse tibi impedimento arbitraris. At ego posse me docere arbitror, imperium minime prohibere, quominus quis diligatur: immo etiam in hoc vitam privatam superare. Verum in hac consideratione non ad hoc respiciendum est, num is, qui cum imperio est, propterea quod potentiam majorem habeat, beneficia praestare majora possit: sed si paria faciant, homo privatus et rex, cogites velim, uter paribus beneficiis plus sit initurus gratiae. Ordinar autem minimis ab exemplis. Primum aliquem visum amanter tum princeps, tum privatus aliquis, salutet: utrius compellationem magis illi, qui audiat, gratam fore arbitraris? Age vero, si ambo aliquem laudent, utrius praedicationem existimas eo magis pertingere, ut voluptati sit? Facta re sacra, honore aliquem uterque adficiat; ab utro putas ex-

hibitum honorem, majorem mereri gratiam? Adversa valetudine laborantis uterque similiter curam habeat, an non clarissime adparebit, profectam ab iis, qui plurimum possunt, curam et officia maximam quoque laeticiam adferre? Donentur aequalia, annon heic etiam perspicuum erit, profecta ab iis, qui plurimum possunt, dimidia beneficia plus posse, quam totam hominis privati largitionem? Equidem puto etiam divinitus fieri, ut hominem, qui cum imperio et potestate sit, honor ac gratia quaedam comitetur. Non tantum enim hominem pulchriorem efficit imperium, sed eundem contemplamur magis, ubi jam nactus est imperium, quam quum privatus esset: atque etiam magis avemus cum illis colloqui, qui eximio supra ceteros in honore sunt, quam cum aliis, qui nobis sunt pares. Amores itidem, qua in parte tu maxime tyrannidem vituperabas, minime senectutem ejus, qui cum imperio est, moleste ferunt: neque ulla ratione id turpe ducitur: cum quocumque tandem ille conversetur. Nam ornamento est eis maximo, quod apud illum in honore sunt: itaque fit, ut si quid offendat, hoc ipso tegatur; pulchritudo vero splendidius elucescat. Enimvero quum ex paribus officiis majores vos ineatis gratias, et multo plura, quam nos, praestando juvare possitis alios, atque etiam multo plura largiri: cur non magis vos amari consentaneum fuerit, quam privatos homines? Et excepto ipsius sermone Hiero: Quia, mi Simonides, inquit, necesse nos est multo etiam plura ejusmodi agere, quam privatos, ob quae hominum in odio sumus. Exigendae pecuniae, si quidem ad res necessarias sumus habere volumus: cogendi quidem ad custodiendum

ea, quae custodia indigent : puniendi iniusti, et coer-
cendi, qui petulantes esse volunt. Quod si celeritatem
ocasio temporis postulet, ad suscipiendam vel terra
vel mari expeditionem, non ignavis res committenda
est. Praeterea mercenario milite opus est regi, in quo
elationem animi cives gravius ferunt, quam quidquam
aliud. Arbitrantur enim, hos a tyrannis ali, non ut
eis honori sint ; sed ut viribus ipsi sint potiores. Ad
quae rursus Simonides : Ego vero, mi Hiero, non nego
harum omnium rerum curam suscipiendam esse : sed
tamen videntur mihi curationes aliae in odium addu-
cere, aliae magna cum gratia conjuncta esse. Nam do-
cere, quae optima sunt, et pulcherrime illa praestantem
praedicare atque in honore habere, ea curatio cum gra-
tia quadam fit. At eum, qui non recte aliquid agit,
convitiis incescere, cogere, multare, punire : haec vero
cum odio quodam fieri necesse est. Quamobrem aio
equidem id, quod necessitas requirit, debere illum qui
cum imperio est, aliis puniendum mandare : praemia
vero per se ipsum largiri. Quod sane recte fieri, rerum
eventa testantur. Nam quum choros decertare volu-
mus, praemia quidem praefectus ipse proponit, congre-
gandi autem ipsos munus choragis datur, itemque aliis
docendi, et cogendi eos, qui non sat recte aliquid prae-
stent. Ita statim heic quod cum gratia conjunctum est,
per praefectum ipsum curatur : quae vero dura sunt,
per alios. Quid igitur impedimento sit, quo minus e-
tiam res civiles ceterae consimili ratione peragantur ?
Divisae sunt enim urbes universae partim in tribus,
partim in classes, partim centurias, ac singulis partibus
praefecti quidam sunt. Quamobrem si quis his quae
que

que tamquam choris praemia proponeret ob insignem armaturam, ob ordinis observationem, ob rem equestrem, ob fortitudinem militarem, ob iusticiam in commerciis : consentaneum esset, futurum ut etiam haec omnia per contentionem acriter exercerentur. Ac profecto ad id, quo opus esset, celerius impellerentur, si quidem honoris cupiditate ducerentur : itemque citius pecuniam conferrent, quando sic usus postularet : et, quod quidem fructuosissimum est, quamquam per contentionem agi minime consueverit, ipsa agricultura magnum incrementum sumeret, si quis per agros, vel per vicos, optime terram excolentibus praemia constitueret, adeoque civibus, qui totis viribus in id incumberent, multa bona conficerentur. Nam et proventus augerentur, et modestia multo magis occupationum comes esset : ne dicam, etiam facinora minus in iis, qui opus faciunt, exillere. Quod si etiam mercatura reipublicae commodum aliquod adfert, major mercatorum numerus excitabitur ; si is, qui plurimum negotiatur, adfectus honore fuerit. Quod si futurum pateat, ut qui sine aliorum molestia proventum aliquem reipublicae excogitat, et ipse ornetur : ne illa quidem consideratio relinquatur. Denique summatim ut dicam, si in omnibus perspicuum esset, non cariturum honore, si quis boni alicujus auctor extiterit : multos hoc etiam impelleret, ut studiose boni aliquid investigarent. Jam si multis commoda reipublicae curae sint, necesse est magis aliquid inveniri, et hominum studia excitari. Quod si metuis, Hiero, ne propositis ad multa praemiis, magni sumtus fiant : cogitato, nullas esse merces utiliores, quam quae praemiis redimuntur. Vides in equestribus,
et

et gymniciis, et scenicis certaminibus, quam exiguis praemiis, ingentes sumtus, multique labores, et studia hominum eliciantur? Et Hiero: Recte tu quidem, inquit, illa mihi dicere videris, Simonides. Ceterum de stipendiario milite num proferre quid potest, ut videlicet propter ipsos minus in odio simus? an ais principem virum amicitia hominum conciliata satellitum opera nihil amplius egeret? Immo, inquit Simonides, egebit certe. Nam scio perinde ut equis, ita et hominibus quibusdam accidere, ut quanto magis ipsis necessario suppetant, tanto sint petulantiores. Hos igitur magis modestos reddet ortus a satellitibus metus: bonis autem egregiisque viris nullare tantum mihi posse prodesse videris, quantum his ipsis stipendiariis militibus. Nam tui corporis custodes alis, et multi jamdudum domini vi suis a servis sunt interempti. Quod si primum hoc militi mercenario imperetur, ut succurrant omnibus, tamquam si essent satellites omnium civium, si quid animadverterint; quumque soleant, ut omnibus notum, existere facinorosi homines in civitatibus, hos quoque si observare jubeantur: scient cives, hanc se utilitatem ex eis percipere. Deinde ruri opus facientibus, ac jumentis quoque consentaneum est hos et fiduciam, et securitatem praestare posse: idque perinde privatim tuis, atque aliis, qui passim in regione degunt. Possunt etiam civibus praestare otium, per quod liceat ipsis res suas curare, si loca opportuna custodierint. Ad hostium praeterea repentinas et occultas insidias vel praesentiendas, vel impediendas, quinam paratiores fuerint, quam illi, qui semper armati sunt, et uno quasi corpore conjuncti? Etiam in ipso bello quid civibus est milite stipendiario utilius? Nam

eos

eos et ad laborandum pro aliis, et adeundum pericula, et excubandum promptissimos esse, consentaneum est. Finitimas quoque civitates an non propter eos, qui semper armati sunt, necesse est etiam pacis maxime cupidus esse? Nam qui merendis stipendiis conscripti sunt milites, maxime tum amicorum fortunas tueri, tum hostium pessundare possunt. Jam si cives intelligant, hos nihil injuste agentibus haud nocere; sed illos impedire, qui alios laedere volunt; injuriam passis succurrere, pro civibus et sollicitos esse, et pericula obire: qui non eos necesse est libentissime sumtum in hos conferre? Alunt certe privatim custodes rerum etiam minoris momenti. Necesse est etiam, mi Hiero, ut boni publici causa de tuis quoque facultatibus sumtus facere non recuses. Nam equidem arbitror ea, quae civitati impendantur, utilius expendi: quam quae rex privatim infumit. Consideremus fane rem singillatim. Utrum existimas domum immenso sumtu elegantissime exstructam ornamento tibi majori esse, quam si urbem universam moenibus, templis, columnis, foris, portibus instruas? Num si armis ipse plane formidabilibus ornatus sis, majori hostibus terrori fueris; quam si civitas universa bene tibi sit armis instructa? Utrum te proventus plures putas habiturum, si tantum quae privatim ad te spectant, ad fructum comparata tibi sint; an si viam ac rationem excogitaveris, qua cives universi quae sum industria sua faciant? Jam quod omnium praeclarissimum et magnificentissimum studium esse ducitur, utrum te putas majori cum decore currus instructurum, si unus inter omnes Graecos maximam currum copiam instituas, et ad celebres illos Graeciae conventus

ventus mittas : an vero si maxima civium pars equos alat, et plurimi decertent ? Utrum putas esse pulchrius, currus praestantia vincere ; an urbis, cujus es praefes, felicitate ? Equidem ne convenire quidem aio, ut rex cum privatis hominibus certamine congrediatur. Nam si vincas, non eris in admiratione, sed invidia, veluti qui sumtus ex re familiari multorum facias : at si vincaris, maxime omnium irrisioni eris expositus. Equidem tibi, mi Hiero, propositum esse certamen adversus aliarum urbium praefides aio, inter quos si tu civitatem, cujus es princeps, felicissimam reddas : scito te pulcherrimo, et magnificentissimo inter homines certaminis genere victorem futurum. Primum effeceris, ut a subditis tuis diligaris, quod tu quidem expetis : deinde victoriam tuam non unus praeconio suo publicaret, sed virtutem tuam praedicarent homines universi. Suspicereris itidem, ac diligereris, non solum a privatis hominibus, sed a multis etiam urbibus : nec privatim esses in admiratione, sed publice apud omnes. Liceret tibi, si velles, quod securitatem adtinet, spectatum aliquo proficisci ; et heic manenti liceret hoc ipsum facere. Semper enim esset apud te coetus frequens eorum, qui edere specimina vellent, si quid haberent vel sapientiae, vel pulchrae, vel egregiae rei ; atque illorum etiam, qui tibi cuperent operam inserviendo navare. Quisquis adesset tibi, socius esse tibi vellet ; et qui abesset, videre te cuperet. Adeoque non tantum ab hominibus diligereris, sed etiam amareris. Forma praestantes non ipse tentares ; sed tentari te abs eis patereris. Non esset, quod tibi metueres ; sed potius alii, ne quid accideret tibi, metuerent. Parerent tibi

subditi, eosque videres sua sponte de te sollicitos esse. Si quid esset periculi, non auxiliosos tantum, sed etiam propugnatores, eosque alacres cerneres. Multis muneribus dignus judicareris, neque copia deesset, bene tibi volenti vicissim illa impertiendi. Omnes ob commoda tua tecum gauderent, omnes pro bonis privatim tuis, tamquam propriis dimicarent. Omnes quae apud amicos essent opes, thesauri tui forent. Tu vero, mi Hiero, amicos collocupletare ne dubites, qui temetipsum hoc modo ditaturus sis. Civitatis augeto commoda, tibimet ipsi potentiam adjuncturus. Comparato reipublicae belli socios. Patriam existimato, domum tuam esse : cives, socios : amicos, liberos tuos : liberos, nihil aliud, quam tuum ipsius animum. Atque hos omnes beneficiis superare contendito. Nam si amicos benefaciendo viceris, resistere tibi hostes minime poterunt. Denique si haec omnia praestiteris, scito haec plane quiddam te longe humanis in rebus praeclarissimum felicissimumque consequuturum ; ut tametsi beatus sis, invidiam tamen haud experiaris.

5 DE60

F I N I S.

LECTIONES VARIANTES.

PAG. 1. ¹ ὑπομνήσεάς με Stob.

P. 2. ¹ ὅδ' ὅπως ἂν αἴθε. ² εἰ π.

P. 3. ¹ ἐνθα ἂ ἀξιοθέαλα. ² (ὕναγείρε'). πάν-
τες πάνλα κακὰ. Stob. ⁴ ὁρᾶς, ὡς ἐκείνὸ γε.

P. 4. ¹ ἡδονῆς μειονεκτεῖ δ.

P. 5. ¹ ἀχαρίτων. ² συμπλάμμος. ³ πα-
ρέχει τῷ γήμ. ⁴ ἂν μὴ μὲν ξέν.

P. 6. ¹ ἐν ἂν τις ἀπειρος. P. 7. ¹ αὖ τῆς.

P. 8. ¹ κακοδαμονῶν. ² τύχωσιν ὄντες.

P. 9. ¹ ὁ σὺν ταῖς, ὅ σὺν ταῖς. ² οἱ πό-
λεμοι. ³ συνόντες ταῖς πόλεσι. ⁴ τὸ πόλιν νικ.
⁵ αὖξ.

P. 10. ¹ ης. ² νηποινεῖ, ἢ νηποινῆ. ³ ἀπεκλονότας.

P. 11. ¹ μέρος μέτ. ² σίτιοις κῆρατίστοις ἔτε
πολλοῖς π15.

P. 12. ¹ θᾶτλόν τι γίγν. ² ιδιωλικῶν. ³ τέτων τι

P. 13. ¹ (ὕ)χαίρει. ² οἶελα.

P. 14. ¹ ἀπεσέρημα δ' αὖ τῆ. ² ἐννοίαν.

P. 15. ⁴ λαλχάνομμο.

P. 16. ¹ ὑπηρεῖωσι. ² περιβλέπωσι. ³ πα-
ραχωρῶσι, γεραίρωσι. ⁴ ἢ ἄλλοις αὐτὰς αἰε.

P. 18. ¹ κλήσηλα. ² πλεονεκτεῖ γε.

P. 19. ¹ θεώμεθά τε μᾶλλον, ὅταν. ² πρὸς ὃ
ἂν

LECTIONES VARIANTES.

αὐτῆς χάρις ³ δύνῃσιν. ⁴ φρόνημα, ~~ε~~ φρόνημα-
τος. ⁵ τυράννοις τιμῆς, ἀλλὰ.

P. 20. ¹ ἐξεργαζόμενον.

P. 21. ¹ τὸ κοπεῖσθαι. ² ἐπιτελεῖσθαι.

P. 22. ¹ ἰδιωτῶν. ² τῇ στρατείᾳ. ³ τὰς δ' ἀλχ.
⁴ ἐνόπλους.

P. 23. ¹ ἴδια. ² μᾶλλον. ³ πόσῃ δα δεκτὴς καλ.
λιον εἶναι; ⁴ εὖ ἴδι.

P. 24. ¹ αὐξῆς. ² κελημνός.

5 DESO

1200. 20/10/00 11/10/00

LIBRI impressi a R. FOULIS, in Aedibus
Academicis; apud quem etiam prostant
venales.

Libri Graeci cum versionibus Latinis.

Demetrius Phalereus de elocutione.
Theophrasti Characteres.

Pindarus 2 vol.

Anacreontis et Sapphonis carmina.

Epicteti Enchiridium. Cebetis Tabula, Prodicus Her-
cules, et Cleanthis Hymnus.

Aristoteles de poetica.

Xenophontis Hiero.

M. Antoninus, 2 vol.

Sophocles 2 vol.

Plutarchus de superstitione, Xenophontis Socrates et
Aristodemus, Platonis Alcibiades 2dus.

Cicero de Oratore.

Aeschylus.

} *Sub prelo.*

Libri Latini.

Phaedrus.

Terentius.

Horatius.

Ciceronis de Natura Deorum libri tres.

——— Disputationes Tusculanae.

Juvenalis et Persius.

5 DE 60

61

81

